

No. 1.

Minneapolis, Minn., 1ste Januar 1902.

13. Aarg.

Ved Vandposten.

Nytaarsnat.

En Skitse.

Lysene var slukkede, et efter et, som naar trætte Dine luffes efter Dagens Gjerning. Mørket lagde sin tætte Række over tusende og atter tusende Mennekehøder; hele Livet trak det dybe om Hvile talende Manddrag, som kalbes Søvn.

De fleste af dem, som nu sov, havde dog først hilst det unge, nye Aar velkommen, med andagtsfuld Forventning havde de lyttet til Uhrets rungende tolv Slag, som naar en bekjendt Taler slaar paa Glasflet for at sige nogle tankevægtige Ord. Nytaarsnat var den Liden, som havde Ordet, Manden med de graa Haar og Aarhundrederes Erfaring, men han havde ikke sagt meget denne Gang, kun løftet det nye Aar høit paa sin Arm og sagt et „Gid dig!“ ud over alt Folket, og Millioner Stemmer gjentog hans Ord med Jubel og Tro.

Nu var alt stille, og Stjerner blinkede ned fra en alvorlig høi Himmel; de glimrede som sølvrene Smølter paa en blaa Klædning, bræmmet af mørke Graner.

Høit oppe paa Bjerget, hvorfra man havde den videste Udsigt ud over Dalens lyse Glæde, stod en ung Kvinde, nærmest Varn endnu. Hun var klædt i Baarens fagreste grønne, og paa Hovedet bar hun en Krans af firbladede Kløver, Lyffe Kløver. Man kunde se, at hun stod i Tanke; det klare Blik, fuldt af Smil og lysende som Maisolen, var rettet mod den mørke Skov. Hun stod fri og rank; ingen Byrde tyngede hende, og hun trængte ikke til nogen Støttestav. De fine, smaa Sønder saa ud, som om de var vant til at plukke Blomster, fange Sommerfugle og strækkes ud mod Glædens fyldte Skaaler.

Bludselig gik et Sus gennem Skoven, som naar et Væld af ærbødig, høitidsfuld Gilsen hølger hen over en Mennekehøder.

Og Granerne sænkede dybt deres ranke, stive Grene.

„Nu kommer hun,“ sagde den unge Kvinde paa Bjerget og gik etpar Skridt frem. „Naturen sukker saa tungt, naar hun nærmer sig.“

Paa Stien, som løb ud fra Skoven, kom en mørk klædt ældre Kvinde. Hun var bleg, og hendes Dine havde et underlig sterkt og gjennemtrængende Blik, men det var, som om de ikke saa frem mod et nyt Maal, men tilbage, indadvendt.

„Goddag, lille Søster,“ sagde hun med en Stemme, der ikke havde megen Klang, men alligevel trængte dybt ind i den lyttendes Øre. „Har du ventet paa mig, Haab?“

Haab lo som en vilker liden Pige og slog begge sine Arme om Søsterens Hals.

„Kjære Minde, jeg venter egentlig aldrig og mindst paa dig. Jeg har staaet her og tænkt paa alle dem, som jeg imorgen skal ønske glædeligt Nytaar! Tror du, der findes nogen, som ikke venter mig og ønsker at høre min Stemme? Jeg er Mennekehødens Svale; min Kvibder

bebuder Baaren. Men du er vel træt efter din Vandring inat, Minde; imorgen kan du hvile ud.“

„Ja, imorgen er det min Hviledag; men jeg ville mange at besøge. Til dem, som kjender mig og holder af mig, har jeg sagt en god Ende paa det gamle Aar, og jeg har lovet, at jeg skal bede dig besøge dem, thi hvor meget de end holder af mig, saa er du, lille Søster, dem dog kjærere.“

Hun satte sig paa en liden Tue, og Haab kastede sig ned ved hendes Fødder med sit loffede Hoved hvilende i hendes Skjød.

De mødtes saa sjelden, de to Søstre; naar den ene kom, var den anden nylig gaaet. Men nu, Nytaarsnat, havde Minde stævnet sin lille, glade Søster til Møde paa Livets Bjerget. Hun vilde bede hende, som fra Fødselen var udrustet med Magt og Kraft, ikke glemme nogen, naar den nye Dag brød frem. Selv tænkte hun mest tilbage paa det svundne Aar og dets Forgjængere, som draabevis et efter et var svundne i Livens Gub. Hun vidste, at hver en af disse Draaber eiede hele Tilværelsens Indhold, og at de ikke er fordunstede.

„Hvad grubler du over igjen, Minde?“ udbrød Haab i en spøgfuld Tone. „Jeg fatter ikke, at du alene kan vedblive at være alvorlig, naar jeg er tilstede; alle andre tør op, selv om de er nok saa triste og alvorfulde.“

„Du kjære, lille Varn,“ sagde Minde og kyskede Søsteren ømt paa den hvide Pande. „Du er Livets klareste Solskin; men, ser du, det er nu engang saaledes, at jeg altid færdes i Skyggen, og der bor Alvoret. Men sig mig, Haab, vil du imorgen ogsaa gaa mine Grinder? Kan du overkomme det?“

„Jeg bliver aldrig træt.“

„Godd. Ser du det store Slot derhenne ved Skovbrynet?“

„Ja, det med Skodderne for Vinduerne og de lukkede Gitterdøre.“

„Netop det. Der bor en ensom Mand. Man kalder ham Livslede. Han har været saa længe i Selskab med mig, at han blev træt af det. Saa kom Forglemmelse og afløste mig; men hendes tomme Blik og ubevægelige Træk var ham til Plage, og nu sidder han i sin Stol og grubler over, at Livet dog ikke er Liv.“

„Jeg har banket mange Gange paa hans Dør,“ sagde Haab. „Der er ikke en Dør, jeg ikke har været ved. Da Kong Jul for en Uge siden drog gennem Landet med sit muntre Følge, var jeg indbudt, og da stansede vi udenfor den ensomme Mand's mørke Hus. Vi forsøgte at lyse op derinde med Skinnene fra vores brændende Fakler men han lukkede Skodderne for Vinduerne.“

„Men hvis du kom alene, Haab, og smiggede dig derind til ham og lagde en søgende Haand paa hans krændende hede Pande, saa vilde han maaske se op og gjentænde dig; thi seet dig engang har han naturligvis.“

„Det har alle Menneker,“ udbrød Haab med stolt Sikkerhed. „Jeg skal gjøre, hvad du beder om. Har du flere Protegeer?“

„Ja, jeg har mange. Gele Eftermiddagen har jeg

gaaet fra Hjem til Hjem. Nogle takkede mig, fordi jeg kom; andre overfaldt mig med bitre Ord, og kun saa bad mig komme igjen imorgen. Da er det Feskdag, og jeg er for alvorlig og stille til at passe for Fester, men du, kjære lille Søster, skal føre an i Nakkedansen paa Aarets første Dag. Du skal kredense Østets Væger og binde Blomsterguirlanderne i Festsalen sammen; du skal gæste det lille Hjem med det lave Tag og den stolte Borg med Marmorkollonaderne. Imorgen er Jorden dit Rige."

Saab nikkede fortrøstningsfuldt. Saa kastede hun Blikket op mod den straalende Stjernehimmel, hvor det glitrede og blinkede som af Diamanter i tusenvis.

"Se, Minde!" udbrød hun pludselig. "Se, et Stjerstud!"

Minde saa op.

"Naar Menneskene ser et saadant, pleier de at ønske noget," sagde hun. "Skal vi gjøre det, Søster?"

"Ja, lad os det!"

Minde lagde sin Haand i Søsterens, og hendes alvorlige, tankefulde Ansigt fik et mildt Udtryk.

"Vi vil lænke vore Ønsker sammen, uden dig, du lyste Saab, er jeg intet; thi enhver, som ser mig, tænker uvilkaarlig paa dig. Jeg ønsker i denne velsignede Nytaarsnat, at du og jeg maa komme til Menneskenes Sjæter som gode Magter; du som Lyset paa den lange Arbeidsdag, jeg som Freden i Aftenstumringen."

De havde begge reist sig og stod Haand i Haand med Øinene rettede mod Stjernerne, der langsomt blegnede for den gryende unge Dag, hvis røde Lysstriben begyndte at tegne sig i Øst.

Da den første Straale af det nye Aars Sol skjød frem, kysede Saab sin blege Søster til Afsked og sagde med sin kraftige, klangfulde Stemme: "Nu gaar jeg først til ham, den ensomme Mand, og prøver min Magt. Naar du ser, at han aabner sin stængte Dør, ved du, at jeg har seiret, og naar Slotsherren overgiver sig, skal enhver af hans undergivne erkjende min Magt."

Minde saa paa hende med et varmt Blik.

"Du har ret," sagde hun, "og du maa seire; thi du er jo en Guds gave, den største og skjønneste, som den almægtige har givet. Sorg og Livslede og alle andre Magter maa vige for dig, fagre, lille Søster. Drag ud i Verden som hvilde Vingeflag, som Blomsterdust, som milde Toner! Vi sees igjen næste Nytaarsnat. Farvell!"

Et Barns Nærvarrelse.

Den trettenaarige Ethel Barkers hurtige Omtanke og en Lærerinde, Miss Sicks, Koldblodighed forhindrede Panik i en Skolebygning i Chansville, Ill., der stod i Ihs Rue.

Straks før Middag opdagede Ethel, at der kom Røg op fra Kjælderetagen. Hun anede, hvad det betød, og underrettede en Lærerinde, hvorpaa hun satte sig til Pianoet og begyndte at spille en raff Marsch. Lærerinden

kommanderede Børnene op til Brandøvelse, saaledes som de pleiede at have det en Gang hver Uge. De smaa adløp, og snart var de formet i Linje. Men nu begyndte Røgen at slaa op gennem Gulvet i tykke Masser, og Børnene blev angst; nogle begyndte at græde.

Men Lærerinden skammede dem ud for deres Frygtsomhed og kommanderede: "Se bent frem — Fremad — Marsch!" Og saa gik det i Ro og Orden ud af den brændende Bygning, og intet Barn kom tilskade, hvad neppe vilde være bleven Tilfældet, hvis de var kommen afsted over Hals og Hoved, som Frygten drev dem.

Da Ethel Barker holdt op med at spille, var Skolestuen saa fuld af Røg, at hun maatte krable ud paa Gænder og Fjodder for ikke at bli kvalt.

Godt Ord finder et godt Sted.

Jeg har fra god Kilde hørt fortælle om en ung Foreningsmand, der kan staa som et lysende Eksempel paa at benytte Søndagens gode Anledning til at bidne om dens høieste Velsignelse for dem, der ikke kjender den. Det gjælder at gribe Anledningen, at have det gode Ord paa rede Haand og saa i Frimodighed at føre det frem paa rette Maade.

Det var ved en militær Samling, at en ung Soldat, Medlem af en Ynglingsforening, en Søndag efter sin Tilbagekomst fra Gudstjenesten blev modtaget med sølgende spotende Ord af Kameraterne i Barakken: "Sei du, Pietist, nu har du hørt en Præken. Du skalde vel ikke være saa god at lade os saa høre den?"

"Jo, vel," svarede vor Mand, "den Præken kan jeg nok holde for eder, men paa den Betingelse, at I holder eder rolige."

Han tog frem sit Nytestamente og læste midt i hele Flokken Søndagens Lekt af Joh. 14. De andre blev lidt efter lidt ganske stille, og da han var kommen tilende med Kapitlet, hørte alle roligt paa. Han holdt da over denne Lekt en kort, men grei Tale efter det, han selv havde hørt, og den gjorde et dybt Indtryk. Da han havde sluttet med Bøn, gik Vagtmesteren i Barakken lige hen til den unge Prædikant i Baabentjole, trykkede hans Haand og sagde til de andre:

"Respekt for ham! Hvem af os havde havt Mod til at gjøre dette? Nei, ikke en. — Du er en kjæf Kar!"

Fra den Dag hændte det flere Søndagsaftener, at Lykten i Barakken blev taget ned og holdt af en eller anden af de tidligere Spottere for at lyse, naar den unge Soldat læste et Ord af Bibelen for dem.

En Mand, som havde stjålet en Masse Lømmer af Indianerne i Nordvesten blev endelig grebet og blev idømt sin Straf. Nu vil han som ventelig kan være gierne bli løsladt, og Minnesotas Kongresmænd og Senatorer underkrev Begjæret om hans Løsladelse, men President Roosevelts sagde nei.

De to Brødre.

Første Kapitel.

„Na Mor, kom og hør paa Kirkeklokkerne!“ raabte Anni Foster, en af de unge Piger i Landsbyen Alliston, og løb hen og stillede sig i Døren til sin Fars Hytte. „De kommer vist nu!“ Moren gik hen til hende med sit Arbejde i Haanden; men før hun kunde svare, rullede en elegant Reisevogn forbi, og det unge Par, som sad i den, gjengjældte venlig de hjertelige Gilsener, der fra alle Kanter lød dem imøde.

Det var en forventningsfuld Dag for Alliston, da den ungdommelige Eier af det fornemme Hus, som bar hans Navn, ventedes hjem med sin Brud.

Sir Hugh (udtales Gju) Alliston handlede klogt, da han beilede til og vandt Lady Maud Viscomb. Af høi Herkomst, forstandig, dannet, var hun i enhver Henseende en værdig Hustru for Sir Hugh, og hendes sjældne Ynde gjorde, at hun længe erindredes som „den smukke Lady Alliston“. En Søn var Frugten af dette Egteskab. Han fik Navnet Ebelyn efter Lady Mauds Far. Af Udseende lignede han hende, med sine dybe brungraa Vine og de smukke regelmæssige Ansigtstræk, som tilhørte alle Viscomberne; men han havde arvet sin Fars heftige og noget lidenskabelige Temperament, og dette skaffede hans Mor mangen ængstelig og urolig Time, skjønt hans Karakter paa samme Tid var saa nobel og ædelmodig, at det var umuligt ikke at haabe, han med Tiden vilde blive alt, hvad hun i sine Bønner begjærede, at hendes Søn maatte blive. Men som de fleste andre høisindede Gutter voksede han op forholdsvis tankeløs og ligegyldig; ikke desto mindre var dog disse tidlige Værdomme gjemt i hans Hjerte, og længe efter, da hans elskede Mor laa i sin Grav, bar de sin kostelige Frugt.

Ebelyns Kjærlighed til Moren var ubegrænset. Han troede ikke, nogen kunde være saa ædel og god og smuk som hun; og de lykkeligste Timer af hans Ferier var de, han tilbragte hos hende i hendes Indlingsværelse, hvor han plejede at meddele hende alle sine barnlige Sorger og Betsmringer, Forhaabninger og Fremtidsplaner og Lytte til hendes milde Ord og kjærlige Raad og Formaninger. Hans Far var overmaade stolt af og glad i ham. Under hans Veiledning tilegnede Ebelyn sig stor Færdighed i at ride, skyde, jage osv., og hans Vardomsdage forløb sorgfrit og behagelig. Men da han var omtrent fjorten Aar, kom der en Forandring. Han var netop vendt tilbage til Eton efter Sommerferien, da hans Bert en Morgen kaldte ham ind i sit private Værelse. Han saa meget alvorlig ud; men lidet anede Gutten, hvad der skulde komme. Saa Ierskældig som muligt meldte han ham den Efterretning, der netop var indløbet fra Alliston, og som han var bleven anmodet om at meddele Ebelyn. Hans Mor var paa en Ridetur med sin Mand bleven kastet af Hesten og kommet saa alvorlig

til Skade, at der kun var svagt Haab om, at hun kunde leve; og Ebelyn skulde øieblikkelig komme hjem. Han følte sig i Begyndelsen aldeles bedøvet; men da den frygtelige Mulighed opgik for ham, brast han i et lidenskabeligt Udbrud af Graad.

„Stakkels Gut,“ sagde hans Bert; „dette er frygteligt! Men du kan kanske finde det bedre, end du venter; hvem ved?“

Ebelyn forsøgte at takke ham og kjæmpe haardt for at gjenvinde sin Selvbeherkelse. I Løbet af nogle faa Minuter havde han gjort sine Forberedelser og var paa Veien til Alliston. Vi vil forbigaa hans Ankomst og hans bitre, ubetvingelige Sorg, da han fandt, at han kom forsent — at hans elskede Mor allerede havde udaandet. Sir Hugh var, som er let at forstaa, fuldstændig overvældet; Slaget var kommet saa pludseligt, saa uventet. Og inden nogle Øieblikke stod Ebelyn ved hendes livløse Skikkelse, der havde været en saa søm Mor for ham. Der laa hun i Dødens hele rolige Majestæt; hendes skjønne Ansigtstræk saa ud, som om de var meislet i Marmor.

Det vilde være forgæves at forsøge at beskrive en saadan Sorg som denne; kun de, der har gennemgaaet det samme, vil rigtig kunne forstaa det. Saa kom den høitidelige Pomp og Pragt ved Begravelsen. Lady Maud blev ført fra sit statelige Hjem til det rolige Hvilested for sin Mand's Slegt, og det daglige Liv begyndte atter sit ensformige Løb; men aldrig mere blev Alliston, hvad det havde været, for Sir Hugh. Hendes Stemme, hendes Trin, hendes Nærværelse savnedes overalt, og tilfaldt blev han overtalt til for en Tid at forlade Scenen for sin store Sorg og forsøge Virkningen af en Reise paa Continentet og fuldstændig Forandring af alle Forhold. Han tænkte først paa at tage Ebelyn med; men da det var midt i Skoleaaret, fandt han, at det vilde være uklogt at afbryde Undervisningen; og Gutten selv var ligegyldig for alt. Hans Hjerte var endnu i Morens Grav, og han kunde ikke bringes til at fatte Interesse for noget som helst. Alliston Hall blev lukket; kun nogle faa gamle Tjenere blev tilbage for at have Tilsyn med det.

Sulen kom; men Sir Hugh var endnu borte, og Ebelyn var hos sin Onkel, Lord Viscomb, paa hans Herresæde i Hampshire. Tausshed og Mørke herskede nu i de øde Værelser, hvor Lady Maud for kun et Aar siden bevægede sig mellem sine Gjester, den smukkeste blandt de smukke, og vandt alle ved sin blide Ynde og oprigtige Forekommenhed.

Ebelyn blev hos sin Onkel hele Juleferien. Lady Viscomb havde været hans Mors fortrolige Veninde. Hendes egne Børn var ganske smaa, og hun vaagede kjærlig over den vakre, varm hjertede Gut, der fulgte hende overalt og var hende inderlig hengiven, men hvis Ierskældig Udbrud af Sorg, naar en eller anden tilfældig Gentydning blev gjort til den Mor, han havde elsket saa høit og havde tabt, viste, at i hans Hjerte kunde hendes Plads aldrig blive udnyttet af nogen anden.

Da Juleferien var forbi, reiste han tilbage til Eton

og skulde i Sommerferien komme sammen med sin Far paa Miston. Det var med blandede Følelser, at der vilde hvile en Skygge over alt, men han anede ikke, hvad der ventede ham. Næsten straks efterat Sir Hugh havde forladt Continentet, modtog han et Brev fra sin Halvsøster, Lady Cairne, (udt. Cærn), hvori hun tilbød sig at komme og opholde sig hos ham en Tid. Hun var Enke og havde en eneste Datter, som var i Skole, saa hun førte et meget enligt Liv, og „det vilde være hende en stor Glæde at kunne ofre sig for ham og søge at opmuntre ham i hans Ensomhed“. Skjønt vi ikke et Dieblit vil betvile Oprigtigheden af Lady Cairnes Bevæggrunde, maa det dog tilstaaes, at Miston var et langt behageligere Opholdssted end hendes eget lille Hus i Bath. Hendes Datter Laura kunde ogsaa tilbringe sine Ferier hos hende der, og hvis andre Planer for den unge Dames Fremtid — hun var kun et Aars Tid yngre end Evelyn — gennemkrydsede hendes trable Aand — hvem kunde dadle hende for det? I ethvert Tilfælde havde hun Held med sig i sine nuværende Planer.

Sir Hugh følte, hvor usikkert han var til at overtage det indre Arrangement af et Hus som Miston, og uden at give sig Tid til at overbeie de mulige Følger skrev han og modtog Søsterens Tilbud. Da Evelyn kom hjem, fandt han derfor Lady Cairne installeret som Herskerinde der, og han følte snart bittert, hvilket forandret Sted det var for ham. Mange af de gamle Tjenere havde forladt Huset og var erstattet af andre, hun selv havde valgt; for de, der havde været vant til Lady Mauds milde og blide Regimente, kunde ikke finde sig i den Behandling, som de nu var udsat for. Mrs. Gumphreys, Gusholderessen, var en af de faa, der havde beholdt sin Plads. Her vidste Lady Cairne, at hendes Bror vilde være ubøielig, at ingen af de listige Paastud, hun havde benyttet, for at faa andre kjendte Ansigter bort, vilde nytte hende her, isærdeleshed da Evelyn var Mrs. Gumphreys trofaste Ven og allierede. Han satte Pris paa at tale med hende om sin Mor og om de lykkelige gamle Dage, der aldrig vilde komme igjen, og hun paa sin Side vilde finde sig i hvadsomhelst hekler end at blive skilt fra sin „egen Gut“, som hun pleiede at kalde ham. Laura Cairne kom til Miston, som hendes Mor havde bestemt, og tilbragte Størstedelen af sine Ferier der. Fætter og Rufine blev overladt meget til hinandens Selskab, og hendes Naade glædede sig hemmelig over, at hendes Planer ialfald var lykkes saa langt.

Narene gik; Evelyn forlod Eton og kom til Sandhurst. Det var hans eget store Ønske at indtræde i Armeen, og tungt som det var for hans Far at skilles fra ham, var han dog for forstandig til at ville, at han for hans Skyld skulde føre et ubirksomt Liv i Hjemmet. I en Alder af atten Aar tiltraadte han Tjenesten. Saa kom han hjem i et kort Afkedsbesøg, da hans Regiment var beordret til Indien. En Dag klædte han sig i sin nye Uniform for at vise sig for dem; og det kunde være undskyldeligt, om Sir Hugh følte lidt faderlig Stolthed, da Sønnen stod for ham i sin smukke klædelige Uniform.

Hans mørke Dine straalende af ungdommelig Lid, og hans høie, slanke Skikkelse saa hel krigerisk ud.

Da Sønnen var reist, var Huset i lang Tid stille og trist.

Men saa indtraf det uventede, Sir Hugh blev kjendt med en yngre Kvinde, ved Navn Miss Grey, der opholdt sig i Prestegaarden. Hans Besøg did blev ganske hyppige, og for at gjøre en noksaa lang Historie kort, skal kun meldes, at inden ret længe var de forlovet. Sir Hugh gjorde saa en Reise til London og en Uges Tid efter fik Lady Cairne til sin store Overraskelse og Uergrelse et Brev, hvori han underrettede hende om sin Forlovelse med Miss Grey og deres Hensigt at gifte sig næsten straks. Bittert dadlede hun sig selv, fordi hun havde været saa taabelig, som hun udtrykte sig, ikke at have seet mere klart i den Sag og ikke at have forsøgt kraftigere at stanse denne Fortrolighed. Beklagelser var imidlertid unyttige nu, og hun var altfor flog til at lade sine virkelige Følelser komme rigtig tilsynne. Mens hun udtalte sine Ønskesninger til Broren, tilspøiede hun imidlertid paa samme Tid, at hun „haabede, han aldrig vilde have Aarsag til at angre at have oversført Bestyrelsen af sit Hus fra en, der saa omhyggelig havde studeret hans Interesser, til en uerfaren Gustru, hvor gode Hensigter hun end kunde have.“ Hun ønskede at vide, hvor snart hun skulde forlade Miston, og endte med at sige, at hun formodede, han havde underrettet hendes stakkels Evelyn om denne Forandring, „som han naturligvis vilde føle saa dybt.“ Sir Hugh svarede, at hun ikke behøvede at paastynde sin Afreise, da de vilde opholde sig i Udlandet flere Maanedre; og han tilspøiede, at han havde skrevet til sin Søn og ikke nærede nogen Øngstelse for, hvorledes han vilde føle med Hensyn til den Sag. I behørig Tid drog saaledes Lady Cairn bort og gav med synlig Uergrelse slip paa de Tømmer, hun saalænge havde holdt i sine Hænder; og Mistons Tjenerskab ventede med nogen Øngstelse sin nye Herskerindes Ankomst.

Andet Kapitel.

Brudluppet fandt Sted i London i sidste Uge af April. Saa kom en Tur paa Continentet; og netop da Miston straalende i Sommerens Pragt, hjemførte Sir Hugh sin Brud. Det var et forskjelligt Liv, Helen Grey nu førte, fra hvad hun havde været vant til. Hun havde følt, hvad det var at kæmpe næsten med Fattigdom, og var i den sidste Tid bleven behandlet med Kulde og Ligegyldighed af de Slegtninge, hos hvem hun havde opholdt sig siden Morens Død. Nu var alt forandret. Det prægtige Herresæde, hun nu kaldte sit Hjem, den Rigdom og Overskud, som aabenbarede sig i et og alt ude og inde, fremfor alt hendes Mands ubegrænsede Rieklighed og Omhu kastede et nyt Farveskær over hendes Liv. Disse første Maanedre af deres Eteskab var meget lykkelige og skyfri. Det forekom næsten Sir Hugh, som om

de gamle lykkelige Dage var kommen tilbage; for skjønt han i sit inderste Hjerte endnu var sin Ungdoms Brudtro, sølte han, at han aldrig kunde være Gud taknemmelig nok for det klare Solskin, der havde udbredt sig over hans ensomme Liv. Han havde ikke skjult noget for hende. Hun vidste, hvor smuk og elsket den unge Lady Maud havde været, og naar hun betragtede hendes Billede og tænkte paa, hvørledes hun var bleven rykket bort midt i sin Ungdom og Lykke, længtede hun efter at lære hendes Barn at kjende og forsøge i en liden Grad at erstatte ham hendes Plads. Et Aar forløb, og Sir Hugh's kjærlige Omhu forsøgedes om muligt; for hendes af Naturen svage Helbred gjorde, at den Begivenhed, der om ikke længe ventedes, maatte imødesees med stor Vængstelse af alle. Den kom tilsidst, og Lady Miston blev Mor til en Søn. Alt gik tilfredsstillende, og Sir Hugh's Glæde var stor. Men Barnet var svagt, og det ansaaes nødvendigt at faa det døbt saa snart som muligt. Pastor Randolph, den nys udnævnte Sogneprest til Miston, blev derfor hentet, og Sir Hugh gik stille ind i det Værelse, hvor den unge Mor laa, for at spørge, hvad Navn de skulde give Barnet.

„Wilfrid,“ hviskede hun og saa op paa sin Mand, der hørte sig over hende; „det var min egen lille Brors Navn. Og Hugh,“ tilføiede hun, „lad ham ogsaa faa dit Navn.“

Saaledes modtog Barnet de to Navne, Moren havde valgt; men da Presten Randolph tog ham i sine Arme, tænkte han, at han ikke længe vilde komme til at kjæmpe med denne besværlige Verdens Storme og Vølger, saa skrøbelig syntes hans Livsstraad at være. Hvor lidet kan den mest klarlynte blandt os sige, hvad der skal hænde! Barnet trivedes, mens den unge Husfru langsomt, men sikkert svandt bort. I Begyndelsen vilde Sir Hugh ikke tro det; han vilde ikke se, at der var Marsag til Vængstelse. Alt, hvad de dygtigste Læger og den ømmeste Omhu kunde optænke, blev ødslet paa hende; men Dommen var fældet — han forstod tilsidst, at alt var forgjæves.

Dog, en ubeskrivelig Ro og Fred var udbredt over dette blide Væsens Dødsleie. Hun havde ikke opjat til sin sidste Stund at søge Fred med Gud, og nu ved Aftentide skinnede hendes Sol klart, Lilliden til hendes Forløser var fast og urokket; den eneste Skj, der overskyggede hende, var Synet af hendes Mand's Sorg. Dmt forsøgte hun at trøste ham og vende hans Tanker til det lyse Hjem, til hvilket hun skulde gaa. Men snart var alt forbi; hun vandrede bort med tidlige Snekløkker, og hans Liv's Glæde forsvandt med hende. Alderdommen listede sig altfor tidlig over ham; han saaes sjelden, om nogen sinde, at smile. Ebelyn skrev straks og tilbød at opgive sin Stilling og komme hjem; men hans Far vilde ikke høre Tale derom. „Nei, min Gut,“ skrev han, „jeg vil ikke fordre et saadant Offer af dig. Jeg glæder mig ved Tanken om, at du gjør din Pligt mod din Dronning og dit Fædreland, og at du vinder dine Sporer med G. re.“

Det var den unge Lady Mistons sidste Ønske, at hendes lille Barn for nærværende skulde stilles under hendes Søsters Omsorg; for hun vidste, hvor kjærlig hun vilde

baage over ham for hendes Skyld. Saaledes skrev Sir Hugh til Lady Forsyth; og inden kort Tid havde hun taget Barnet med sig tilbage til sit Hjem i Høilandene, og Laushed og Mørke hvilede atter over Miston Hall. Sir Hugh sad en Dag alene i Biblioteket, da der hørtes Lyden af Gjul udenfor. Om nogle faa Minuter aabnedes Døren, og Lady Cairne traadte ind. Hun udtrykte den største Glæde ved at se ham, om end, som hun klægende tilføiede, under saa sørgelige Omstændigheder. „Tro ikke, at jeg ønsker at trænge mig ind paa dig, min kjære Bror; men det kunde maasse opmuntre dig lidt, hvis jeg blev her et Par Uger; det er saa haardt for dig at være alene.“

Sir Hugh samtykkede sløvt deri. Ensomhed behagede ham mest netop nu; men han kunde ikke overtale sig til at sige det, og Lady Cairne gjenindtog roligt sin forrige Stilling der. Hun talte om at reise, men gjorde det imidlertid aldrig. Ugen blev til en Maaned, og denne blev til nok en og nok en, som om den korte, lykkelige og skjønne Episode aldrig havde afbrudt Ensformigheden i Sir Hugh's sørgelige Liv.

Forandringen søltes bittert af det hele Hus; men ingen vilde beklage sig for ham. Den eneste Trøst var, at Tingene ikke kunde vedblive at gaa saaledes for bestandig, og at alt vilde ordne sig, naar Ebelyn kom hjem. Nar skulde imidlertid hengaa, før det skede. Sir Hugh blev gradvis svagere og svagere, men modsatte sig dog standhaftig, at der skulde skrives efter Ebelyn. Til sidst blev Regimentet beordret hjem. Og man kan tænke sig Farens Glæde, da han endelig kunde vente sin Søn hjem — sin Skat, sit alt, som det forekom ham; for til sin anden Søn — sin lille Willy — havde han ikke seet stort; hans Reiser til Skotland havde været sjeldne i det sidste.

Han kom tilsidst; men det var vanskeligt i den høie krigerksudseende Mand at gjenkjende den slanke, glathagede Gut paa atten Aar, der havde forladt dem netop for syv Aar siden. Kjærlig søgte hans Far i hans smukke Ansigtstræf atter at finde Ligheden med hende, han havde elsket saa høit, og med den mest levende Interesse lyttede han til Sønnens glødende Beskrivelse af den Krig, han havde deltaget i, og de Laurbær, han havde vundet.

Hvad Mrs. Humphreys angik, kunde hun neppe tro sine egne Øine; men da han hilste hende paa sin gamle barnlige Maade, og hun sølte, at det virkelig var hendes egen „Master Ebelyn“, der var kommen tilbage, var hendes Glæde ligesaa stor som Sir Hugh's. Det var tydeligt, at i hendes Tanker var intet i hele Huset eller i det hele Kongerige for godt for hendes Yndling. Laura modtog sin Fætter med vensynlig Glæde, og Lady Cairne foregav at føle stor Tilfredsstillelse ved hans Tilbagekomst. Og Ebelyn selv — hvordan var han? Netop den samme noble, mandige, ædelmodige Fyr, han altid havde været; rede til at hjælpe enhver og sin Far inderlig hengiven som i gamle Dage. Saa snart han saa ham og opdagede, hvor forandret han var bleven, opgjorde han hos sig selv, hvad der var hans Pligt; og ingen uden han selv vidste, hvilket Offer han bragte, da han ædelmodig

besluttede at opgive den Stilling, han elskede saa høit, for at kunne oplive sin Fars sidste Dage. Det var rørende at se Sir Hugh, høiet og svag som han nu var, læne sig til den sterke Arm, der altid var til hans Tjeneste. Hans taknemmelige Kjærlighed har Ebelyns kostelige Belønning.

Nogle saa Maaneder efter hans Tilbagekomst til Hjemmet kom der Efterretning fra Skotland om Mrs. Forsyth's Død. Gendes Mand skrev straks for at høre Sir Hughes Ønsker angaaende Barnet; men han tilraadede sterkt at lade Gutten blive i Prestegaarden endnu en Tid. Han havde med den inderligste Kjærlighed hængt ved hans Husfru, der havde været ganske som en Mor for ham, og han frygtede for, at det vilde være for meget for ham straks at komme mellem fremmede. Ebelyn skrev efter sin Fars Ønske for at sige, at han var ganske enig med Presten Forsyth, og at det var bedst, den Ting ikke blev nævnt til ham for nærværende.

„Ebelyn,“ sagde hans Far til ham en Dag, da Aaret nærmede sig sin Ende, „der er en Ting, som ofte har været i mine Tanker i det sidste; jeg føler, at jeg ikke bliver her længe, min Gut, og jeg ønsker at tale til dig om det. Jeg har tænkt saa meget paa mit andet Barn — min stakkels lille Willy, som de kalder ham. Det ser næsten ud, som om jeg havde forsømt ham, og dog var det hans Mors Ønske, at han skulde være der; men nu ønsker jeg at overlade Omsorgen for ham til dig. Jeg ønsker, at du vil være en Far for ham, naar jeg er borte; hvad siger du til det?“ Og han saa ængstelig paa ham.

Ebelyn samtykkede villig og høitidelig heri. „Jeg lover, kjære Far,“ svarede han, „at jeg — saavidt muligt — vil udfylde din Plads for ham. Vægst dig ikke mere med Hensyn til den Ting.“

„Nei, jeg vil være rolig for ham nu. Jeg har ud nævnt dig til hans eneste Formynder, Ebelyn, for jeg vidste, jeg kunde ikke overlade ham i bedre Hænder; saa nu vil du afgjøre, hvad der er bedst med Hensyn til at sende ham i Skole og alt andet. Men der er Tid nok til at tænke paa det; han er kun, lad mig se! — seks — syv — ja, mellem syv og otte Aar. Hans Fødselsdag er i samme Maaned som din, April, lige efterat du kom hjem.“

Det var en af de sidste Samtaler, Sir Hugh havde med sin Søn. Kort efter forværredes hans Tilstand betydelig, og han stod aldrig op mere. Hans Død var en tung Sorg for Ebelyn. Hans egen Helbred havde ogsaa lidt paa Grund af de sidste Ugers Nattevaagen; og Doktor Dakley, Familiens gamle Læge, drev paa en fuldstændig Forandring saasnart som mulig. Men han følte det Ansvar, der nu hvilede paa ham; for et Gods som Alliston fordrede ikke liden Omtanke, isærdeleshed for en ung Mand paa ikke fuldt syvogtyve Aar, som Ebelyn nu var — eller rettere „Sir Ebelyn“, som vi fra nu af maa kalde ham. Han havde desuden i de sidste atten Maaneder klart nok seet, at Tingene gik paa en høist utilfredsstillende Maade under Lady Cairnes Styrelse, og han vidste, at hvis Orden skulde blive gjenoprettet, maatte

han tage Tømmerne ganske i sine egne Hænder. Men han besluttede at lade alt gaa paa samme Maade for Diebliffet og tidlig paa Vaaren tage en Tur til Skotland for et Par Maaneder; saa kunde han bringe sin lille Bror hjem med sig og begynde sit nye Liv for alvor. Han følte sig sterkt og forunderlig hendraget til dette Barn — denne lille Bror, som han aldrig havde seet, og som var nitten Aar yngre end han. Han vidste, at det ikke var noget ubetydeligt Gjern, han havde faaet af sin Far, og han besluttede at udføre det med Trofasthed og Omhu, uden at han dog tænkte paa at søge Hjælp og Veiledning dertil fra oven. Han havde aldrig ganske glemt sin Mors tidlige Lærdomme; men som andre unge Mænd var han vokset op tankeløs og ligegyldig for sine høieste Interesser, mens han med Hjerte og Sjæl hengav sig til sit jordiske Livs Bestjæftigelser og Pligter.

(Fortf.)

Verdens mærkeligste Oldsager.

Egypten har været overmaade rig paa Oldsager; der findes neppe en Storby i hele Verden, som ikke har Statuer, Obelisker eller Sarkofager (Stenkister) fra dette gamle Land. Men de fleste ægyptiske Oldsager findes dog i Cairo. Dette skyldes først og fremst Fransmanden August Mariette. Han har samlet Oldsager der i aarevis. I Begyndelsen lagde Regjeringen ham Hindringer iveien, men med Tiden forstod man, hvor værdifuldt hans Arbejde var, og gav ham al den Hjælp, han kunde ønske sig. Frugten af hans Arbejde findes nu i et stort Museum, som er ganske fuldt af ægyptiske Oldsager. Her vil man snart opdage, at de Oldsager, som har været ført til Europa og andre Steder, tilhører en nyere Tidsalder. De Oldsager, som findes i Cairo, er meget ældre. Man forstaar nu, at den ægyptiske Kunsts Glansperiode var meget længere tilbage i Tiden end man havde anet, og at hvad Historikerne har anseet som Glansperioden for ægyptisk Kunst igrunder var dens Forfaldstid. Ligeledes kan man nu se, at Menes, den første historiske Konge, ikke var en vild Barbar, men Resultatet af en lang Udviklingsperiode. Mariette har ordnet de forskellige Oldsager efter Alderen, saa man kan med Letthed se, hvorledes Kunsten har udviklet sig fra Tid til Tid. Her er Overflod af Afguder, Kister og Sarkofager. Der er tre Statuer — de ældste i Verden — fra Hyrdekongernes Tid, der erobrede Egypten 2200 Aar før Kristus og regjerede i næsten 500 Aar. Mange af Statuerne er forbausende levende. Her sees ikke Spor af den Høitidelighed og Stivhed, som karakteriserer de senere Tider, da alle Statuer staar med Hænderne hvilende fladt paa Knæerne, med lukkede Læber og stive Blikke. Farverne er endnu saa brillante, som om de var malede igaar.

Egyptens Klimat og den Sand, hvorunder Gravkammerne saa længe har ligget, synes at hindre al Forraadnelse og Ødelæggelse, saaledes, at disse ældste, tusenarige

Monumenter forekommer moderne i Sammenligning med dem, der har været udfatte for Luften.

En af de værdifuldeste Skatte i dette Musæum er en liggende Pyramide, som blev funden ved Nilen syd for Cairo. Den har aldrig været aabnet. Ved dens Side staar to Statuer. De er begge omhyggelig modellerede, og Hovederne kan i enhver Henseende sættes ved Siden af de bedste moderne Skulpturværker. Den mandlige Figur er malet rød, og den kvindelige lysgrøn, men Lemmerne viser, at de hørte til samme Race. Han er stolt, klog og majestætisk; hun yndig og dog fyrstelig værdig, som en, der er vant til at befale. Hænderne lyser, som om de var levende.

Mariettes Opdagelse har ogsaa kastet mere Lys over Israeliternes Ophold i Ægypten. Det er saaledes temmelig vist, at Josef maa have været her paa Hyrdkongernes Tid, der som fremmede lettere lod sig paavirke af en Udlandning. Moses blev opdraget under Rameses 2., af hvis Søn, Menephthah, der findes en ypperlig Buste i Mariettes Musæum. Navnet Moses er det ægyptiske Mesu, som betyder Barn eller Gut. En nylig opdaget Papyrusrulle indeholder en officiel Beretning om en vis „Mesu“, der siges at øve stor Indflydelse paa de „fremmede Folk“, saaledes som man kaldte alle Hyksos, Israellitter og semitiske Stammer, der havde slaæet sig ned i Deltaen.

Et af de sidste Værelser staar et Glasskab, fyldt med straalende Juveler, der har tilhørt Dronning Nakhoteb, 1700 før Kr. Den gyldne Kasse blev funden udfadt kun to eller tre Fod under Jorden i en liden Landby i Nærheden af Thebes. Den antages at være stjaalet af Tyve, som forfulgtes, og i Hast gjemte den paa Beien. Ingen af vor Tids Dronninger har rigere Smykker end disse Diademer, Halskæder og Armbaand.

Men endnu interessanter er alle de Værktøier og Hus-holdningsredskaber, som er samlede i den sidste Sal. Her er Stole, Borde, Knive, Flaasker, Naale, Net, Kopper, malede Væsker og smaa Kurve — en ligesaa forskjelligartet og righoldig Samling som i nogensomhelst moderne Bazar. Men disse Sager er alle flere Tusen Aar gamle. Her er en Mængde Toiletgjenstande, Sminketruffer osv., der viser, at Ægypterinderne i Oldtiden ikke var mindre omhyggelige for at bevare deres Ungdom og Skjønhed end Nutidens Pariserinder.

For at forstaa Betydningen af Mariettes Opdagelser, maa man erindre, at Vanskeligheden ved at tyde den gamle Billedskrift nu er overbunden, saaledes, at man nu læser den omtrent med samme Lethed som Hebraisk og Syrisk. Endskjønt Champollion kun fandt Nøglen til sytten hundrede Bogstaver, har man nu gaaet saa langt, at man kan læse fire Tusen fem hundrede. Derved er man kommen til Visshed om, at Ægypten havde sit skrevne Sprog længe førend Pyramiderne blev byggede, og til-lige en udviklet, politisk Organisation. Efterhaanden som det gamle Ægyptens Religion er bleven udforstet, har man opdaget, at i Stedet for en barnagtig Mythologi havde de et symmetrisk teologisk System, grundet paa en

filosofisk Opfattelse af Naturkræfterne. Paa Toppen af det ægyptiske Pantheon stod en eneste Gud, som var udfabt, udødelig, usynlig og skjult i sin egen Tilværelses Gemmelighed. Han skabte Himmel og Jord, og intet sker uden hans Vilje. Kundskaben om denne Gud er forbeholdt de indviede i Helligdommene. Men den ægyptiske Tænkning kunde ikke holde sig paa denne Hvide. Den betragtede Jorden, dens Formation, de Love, hvorefter Naturen styredes, Mennesket og dets Skjæbne som et stort Drama, hvori det guddommelige Væsen er den eneste handlende. Alt kommer fra ham og alt vender tilbage til ham. Men han har Redskaber, som er Guder i synlig Skikkelse; deres Magt og Virksomhed er begrænset, men dog er de delagtige i hans Herredømme og besidder hans Egenheder.

Vi maa antage, at et Folk, der paa alle Omraader var udviklet som Ægypterne under de gamle Konger, ogsaa maa have haft en Litteratur. Deres bildende Kunst aflægger utvetydige Vidnesbyrd herom. Der maa have været skrevet, sunget og reciteret baade Sange og Parabler, og om det end var forbudt at indhugge den Slags Værker paa solide Stentavler, maatte de vistnok være opbevarede i Papyrusruller med Forfatterens Portrætter og Navne. Skribenterne synes at have været en egen Klasse, som allerede under det fjerde Dynasti bad Bønner og paakaldte Guddommens Bistand i Templerne. Disse Bønner blev senere opbevarede og brugt uforandrede i de senere Tider. Af verdslig Litteratur er der endnu ikke fundet noget; men derimod har Mariette oversat en Mængde religiøse og historiske Fragmenter, der har høi poetisk Værdi. Af disse aandelige Sange erfarer man, at Ægypterne troede paa Sjælens Udødelighed og dens Straf eller Belønning for, hvad den havde virket paa Jorden.

En af de ældste Prøver paa denne Digting er fundet i Memphis paa en Stentable. Ifølge Inscriptionen hørte den til en Grav, hvorpaa der stod „Anoua Kongesøn“, og denne formodes altsaa at være Forfatteren. Det er en glødende Hymne til Solen. Men bag den materielle Sol føler man Gud, Lyset og Anden, paa hvilke den er Symbol.

Et andet Digt berømmes Thotmes 3.s Seire. Dette blev fundet paa en Table i Karnaks store Tempel. Thotmes 3. var en Helt, „der satte Ægyptens Grænser, hvor han selv ønskede det.“ Han undertvang Nubien, Syrien, Mesopotamien og endel af Lilleasien. Det er ikke alene et historisk Dokument, men et virkeligt Digterværk, skrevet af en Prest. Det fortæller, hvorledes Kongen midt under Slaget blev forladt af sine Høddinger og sine Rytttere, men han seirede over Tusender, fordi hans Sjæl hentede Kraft fra de høiere Regioner. Der fandt han Hjælp, da han stod ene mellem sine Fiender.

Disse Brudstykker hører til den menneskelige Races tidligste Litteratur; thi det sidste af dem er skrevet, medens Moses endnu var Barn.

Augusto Mariette Bey fortæller, at de følgende Linjer findes saa ofte paa Sarcophager og Stentavler i Tem-

plerne, at man maa antage dem for at være endel af Egypternes daglige Bøn: „Ved Kjærlighed er jeg kommen Gud nær. Jeg har givet Brød til den hungrige, Vand til den tørstige, Klæder til den nøgne og Husly til den hjemløse.“ Heraf kan man se, at Herren ogsaa har skrevet sin Lov i Hedningernes Hjerte.

Paa Ski i Maanestfin.

(Fru Helene Lassen).

„En tindrende Julmaanestveld —
Paa Ski gennem Skogenses Galler —
Et Sus over Heier og Feld,
En Dans over blanke Krystaller.“

(Th. Caspari: „Stjernestud“).

Det var en Skumringsstund, vi sad inde og stured og syntes, det var noksaa studsligt paa Landet om Vinteren. I Aviserne læste vi om saa meget morsomt, de nu havde for sig inde i Byen. Kunstneres Høstudstilling var aabnet, paa Teatre og i Koncertsale var saa meget at se og høre.

Hvad saa og hørte vi? Nde Skogstræfninger, Fjeld bagom Fjeld, Vindens evindelige Luden — — — Tankerne gik graat i graat.

Da kom min lille niaarige Skikamerat og foreslog: „Kom, lad os gaa en Tur paa Ski; det blir saa deilig Maanestfin ikveld!“

Sa nok, det var et Ord i rette Tid. Vi spændte vore nye, fine Ski paa Fødderne, og fandt snart en Sti i Skogen, som vi kjendte saa godt fra vore Sommerture, og som slyngede sig morsomt med smaa Bakker hist og her.

Vel lidet Sne var det endnu; men den, som var, var ren og frisk. Ikke noget Ruskomsnuff fra vor smudsige Jord havde faat skjemme den endnu.

„Fjeldtoppens sølbllege Skjær viste, at Maanen var nær“ — for at tale med Fader Welhaven —, og snart gled den ogsaa høitidelig frem og tændte Skogen i Festsbelhøning. Alle Træer var i fuld Galla, Damerne i hvide Kjoler og Herrerne i „ulastelige Skjortebryst“. Alt dette festlige smitted; vi slog om i Festsstemning, vi med.

Min lille Kamerat, som i den korte Maanestfinsbelhøning og med sin røde Toplue livagtig lignede en Nisse, blev især munter. Han narrede mig udover Bakker og Stup, som han klarte som ingenting, men lo, saa det fang i Skogen, naar jeg stupte, saa Snespruten stod om os. Og han greb overgiben de udstrakte Grener og raabte: „Goddag, gamle Kamerat!“ Men de ærbørdige, skjæggede Træer blev smittet af hans Lystighed, og kykte i lutter Gemtylighed Festsdragten lige i Hodet paa ham, mens Grenene sprat let tilbeirs.

Men vi gled videre nedigjennem de smale Stier, hvor Træerne stod tæt, og hvor Maanelystet bare i Striber faldt ind hist og her mellem Træernes blaa Skjgger, og

ind paa en aaben Plads, hvor det med en Gang blev saa lyst, som naar Lysetronen sæntes i Festsalen.

Det var jo ogsaa en Festsal, vi var kommet ind i. Lyttende Starer af unge Træer stod stille og hørte paa en gammel ærbørdig Gran holde Foredrag om vore Skoges uforlignelige Skjønhed. Ikke var det Politisk, han foredrog — nei, da havde vi pebet ham ynkkelig ud. Men fordi hans Foredrag var ungt og friskt som selve Skogen, visted vi med Skistavene, mens de unge Træer drøjskede sin hvide Sne som Blomster for Talernes Fødder.

Men det værste var, at nu vilde „Nissen“ ogsaa holde Foredrag. Han fløb op paa en Stubbe, sægtede voldsomt med Armene og begyndte i velvalgte Ord at gi et Resume af sine majsommelig erhvervede Skolekundskaber. Det summede om Ørene paa mig med bibelske, historiske og geografiske Navne, saa jeg blev helt forfærdet over al den Viden, jeg allerede havde faaet proppet ind i hans unge Hode. Naturligvis raabte jeg Bravo og Hurra, saalænge der fandtes Veir i mine Lunger. Men da han havde begyndt med Begyndelsen og truede med at gjen-nemgaa hele Verdensordningen, maatte jeg saa høslig og skaansomt som mulig gjøre ham opmærksom paa, at den største Feil, en Taler kan ha, er ikke at kunne begrænse sig. Efter denne Tilrettevisning af Publikum affluttede han noget pludselig sit Foredrag, efter dog først behændig at ha anbragt de vakklingende Navne Sierra Nevada og Sierra Morena. Forsøgte saa at hoppe ned midt i Hodet paa Publikum, hvilket heldigvis ikke lykkedes ham helt.

Efter dette Intermezzo, som end yderligere havde opfrisket vort Humør, gled vi videre og kom ud paa en Bynt, hvorfra vi havde den mest storartede Udsigt.

Det ene „Vinterbillede“ efter det andet traadte frem, omrammet af Maanens Sølvskjær — — — aha, vi var kommet ind i Kunstneres Høstudstilling!

Derinde i Byen havde de dekoreret med en Gran med tre Kongler i Toppen og Karlsbognen over. Det hørtes saa morsomt og stilfuldt ud, da vi læste det; men nu? En Gran og tre Kongler! Og Karlsbognen? Ja, den var sagtens vor mindste Kunst at præstere hver stjernelys Kveld! Og Billederne selv? Kunde saavist konkurrere med hvilkensomhelst Malers.

Dette gik jo udmerket. Nu havde vi været baade paa Foredrag og paa Kunststudstilling. Landlivet om Vinteren var ikke saa værst endda! Var Lykken god, kunde vi kanske komme paa Koncert ogsaa.

Ganske rigtig; der kom vi ind i Koncertsalen, stor, lys og rummelig. Ingen Pianovirtuos sad ved Flygelet, og ingen Primadonna stod paa Tribunen, ikke engang Skogens vanlige Sangere var paascerde. Men „Ensomhedens store Sang bruste om vort Øre“, og den greb os saa mægtig, at vi i ærefrygtfuld Tausshed bragte den vor Hyløning.

Vi fandt dog, at det maatte være Maade med Fornøielse paa en Kveld ogsaa; nu fik vi tænke paa Hjemveien; og saa var det opover Bakke. Jeg stræbende og ka-

vende, mens „Missen“ flot manøvrerte sine Ski paa Arnds og Ders. Han var saa overlegen paa Ski, at jeg nær havde faaet Skogens Ungdom med paa en begejstret Ovation for Skisporten, adresseret til ham, hvis jeg ikke i det samme havde siddet fast i min vanlige Stilling opover Bakke: Staben fastplantet i Bakken, og jeg krampagtig støttet til den, paa nære Nippet til at glide baglængs nedover og midt op i et af „Vinterbillederne“. „Missen“ vendte sig, smilte bekyttende og gav mig det i Skiverdenen saa foragtede Raad at spænde Skierne af og bære dem opover Bakken.

„Se, hvor gildt det lyser deroppe paa Bakken!“ raabte han saa med ett. „Nu kommer vi til Kongsgaarden!“

„Ja, det er rigtigt; den Fornøjelse har vi endnu igjen.“

Og saa raabte vi overgivent: „Du Maane, du Maane, kan du si os Veien til Soria Moria Slot?“

Did skulde vi, blev vi enige om, og ikke vilde vi gi os, før vi havde fundet Veien did og faaet os en Dans med den yngste og vakreste af alle Prinsesserne.

„Missens“ eneste Bekymring var, hvorledes han skulde faa Mor med opover Bakke. Udover var hun ikke saa værst endda, for hun havde da ialfald Mod til at stupe!

Landsmaalets Salmedigter.

De fleste af dette Blads Læsere er bekendt med det saakaldte norske Maalstræv — det er Forsøget paa at faa indført lidt efter lidt det Sprog, som Bygdefolket taler. Sproget, som Byfolket taler og som i saa lange Tider har været det norske Folks Bogprog, er jo dansk, skjønt nu meget fornorsket. Dette Maalstræv har mødt sterk Modstand, men Maalstræverne har lagt uhyre stor Iver for Dagen og har bragt det saa langt, at Lærebøgerne er oversatte paa Landsmaalet og benyttes i mange Skoler. Og, hvad som er ligesaa merkeligt: i mange Kirker hører man nu Salmer paa Bondens Maal. Den Mand, som mere end nogen anden har bidraget til at dette kunde ske, er Prof. Dr. Blix, som har forfattet eller oversat mange Salmer. Ved en Fest til Prof. Blix' Ære, som blev afholdt i Kristiania holdt Biskop Bang følgende Tale:

Biskop Bangs Tale.

I Maret 1869 udkom der i Kristiania et lidet Hefte paa 32 Sider, forlagt af Det norske Samlaget og indeholdende „Nokre Salmar, gamle og nye“, hvoraf 9 var Oversættelser og 4 originale. Denne anonyme Samling af Salmer paa Landsmaalet vakte vistnok adskillig Opmerksomhed og blev ud fra de forskjellige Synspunkter omtalt med megen Amerkjendelse baade af Digteren Vinje og Litteraten Botten-Gansen. Men hvad første Hefte af „Nokre Salmar“ gav Løfte om, og hvad det var Begyndelse til, det var selvfølgelig ikke muligt for nogen af hin Tids Mænd at kunne forstaa. I 1870 udkom et nyt Hefte, indeholdende 27 nye Salmer. 5 Aar senere,

altsaa i 1875, udgav den anonyme Salmedigter det tredje Hefte af „Nokre Salmar“, der indeholdt 17 nye, dels oversatte, dels originale Salmer. Indholdet af disse tre Hefter, forøget med, hvad Forfatteren efterhaanden havde produceret af nyt, udkom 8 Aar senere i en samlet Udgave under Titelen: Nokre Salmar, andre rettede og aukade Utgaava. Forlagt af Det norske Samlaget, Kristiania 1883. Udgaven af 1883 blev aftrykt i Bergen paa Mons Vitlérés Forlag 1887 og betegnet som tredje Utgaava, hvorefter saa Salmedigteren i 1891 foranstaltede en fjerde Udgave, der indeholder ialt 150 Salmer og betegner Samlingens foreløbige Afslutning. Og her fik da den store Almenhed for første Gang læse paa Titelbladet den hidtil anonyme Salmedigters Navn, den Mands Navn, som vi med Ærbødighed har samlet os om for at takke og hædre: Dr. E. Blix.

Under dette havde Blix-Salmerne mere og mere tiltrukket sig Opmerksomhed i videre og videre Kredse. Men rigtig almindelig kjendt blandt den store Almenhed udover Landet blev de vistnok først ved de af Boghandler Huseby og senere af det norske Salmebogsamlag foranstaltede Udgaver af Landstads Salmeværk med Blix-Salmerne som Tillæg. Jeg ved det sikkert, det er ad denne Bei mangan en Prest og mangan en Lægmand med Undren har opdaget, at Gud midt iblandt os har opreist en stor Salmedigter, som før ikke kjendtes.

Smidlertid var „Nokre Salmar“ blit autoriserede til Brug ved den offentlige Gudstjeneste ved kongelig Resolution af 4de Mars 1892. Men saavidt vides var det først i 1896, at de ved loblig Menighedsbeslutning blev indført til Kirkebrug i vort Land. Hvad det er for en Menighed, som har Æren af her at ha gaat i Spidsen, det ved jeg ikke. Men det er sikkert, at Blix-Salmerne i de sidste 5 Aar er blit tat i Brug i den ene Kirke efter den anden, og at de for Tiden er indført i 76 Menigheder inden norsk Kirke.

Paa samme Tid som den autoriserede Samling af Blix-Salmer saaledes har fundet Bei ind i Menighederne og Indgang ind i Hjerterne, har Digteren glædet alle Venner af sin Salmedigtning ved ifjor at udgi en ny Samling af „Salmar og Songar“, der indeholder hele 50 originale og oversatte Salmer, og som paa det glædeligste viser os, at det dybe og rige Væld, hvoraf hans tidligere Salmedigtning flød frem, saa langt fra at være udtømt fremdeles sprudler lige sterkt.

Efter denne historiske Udredning gaar jeg over til i al Korthed at pege paa de eiendommelige Sider ved Blix's Salmedigtning. Det første, jeg da skal fremholde, er den harmoniske Jevnhed og gjennemsigtige Klarhed, der for mig staar som det mest karakteristiske Særmerke ved hele hans hymnologiske Produktion. Der er visselig rig beffel i Stemningen. Snart lyder Smertens Toner fra en Mand, der er inde i Striden:

Med sorg og skjor utan tal
me ganga her i graatar-dal
og etter Løysning stunda.

Me lengta saart i hjarte-sut
aa koma vel or striden ut
og heim til deg ogs skunda.

Snart klager han over Forkrænkeli-
ghedens Lov og Dødens Bælde:

Dauden gjennom verdi gjeng
og vil rydja liv or lande;
Mansens barn som blom i eng
bleiknar fyr hans kalde ande.
Under denne myrke magt
er alt liv paa jordi lagt.

Saa slaar denne Stemning om til Bøn om Frelse ud
af Striden og Seir over Døden:

Naar eg ligg i verk og veikfa,
saar og mod af livsens strid,
lad ditt ord i hugen leika
som ein figers bodskap blid!
Naar eg graata maa og gruba,
send daa Anden ned som duva
med det gode bod fraa deg,
at du figer vann til meg.

Og Bønnen slaar atter om til Tak og Jubel i Troens
fulde Forvisning:

I storm og stilla
i faare og i fred,
i beglaus villa,
i myrker utan med
baar Gud ogs leider
og lyser fyr vaar stamm,
naar veg han greider
og fører ogs i hann,
til lov og heider
fyr fitt det store namn!

Det er ogsaa rig Bessjel i Stemningen, alt efter som
Digteren synger sine Kvad til de forskjellige Lieder af
Kirkeaaaret.

Med usigelig fagre Ord hilser han paa første Ad-
ventsøndag Kirkenes Konge og Herre:

Signad du, som kjem
til Jerusalem!
Fredarsyrste fraa Gud fader,
drag du inn i alle stader!
Gjer kvart hjarterom
til din heilagdom!

Ligesaa yndig som storflaaet synger han om Julens
Jesús:

Hans rike gjeng so langt som sol,
og evig stend hans kongestol.

Hans velde naar fraa hav til hav,
men rettferd er hans kongestab.
Hans ord som dogg um morgon fell,
og freden gror fraa fjord til fjell.

Gjelt anderledes lyder Tonerne paa Langfredag:

So stend eg still ved krossens tre
og fell med hjartans graat paa kne:
Eg ser mi synd so stor og fæl,
men kjærleik din so søt og sæl.

Saa kommer Paasken, og Digteren jubler i hellig
Seiersglæde:

Upp, hjarta, rør din beste streng
so tonen rein til himmels gjeng
og songen rett kann laata
til æra fyr den figersmann,
som veldug hver dauden vann
og løyste livets gaata!

Og saa naar han frem til Pinjen, og Pinsefjengen
bruser som en brændende Bøn til den levendegjørende
Pinseaaend:

Kom ned som liv i aude land!
Kom ned som glød i sloknad brand!
Kom ned som sol paa frozne eng!
Kom ned som ljod paa tagnad streng!

Men som den røde Traad gjennom denne rige Bessjel
i Stemninger gaar harmonisk Jevnhet og gjennemsigtig
klarhed. Jeg har ikke i Blix's hele Salmedigtning
truffet en eneste Tone, som jeg vil kalde sygelig; den dybe
Følelse slaar aldrig over hverken i sønderrevet Føleri
eller i sødladen Sentimentalitet; heller ikke søger han
nogensinde at strue sig saa høit op, at hans Jubel blir
hul og hans Glæde uegte, og hans Færd kommer til at
minde om den himmelformende Gigant.

Stemningen er jevn, fordi der bag al Bessjel i Digte-
rens Personlighed ligger en stor, alt beherskende Grund-
stemning. Denne vil jeg skildre med hans egne Ord:

Eg trur, av di eg kjenner
hans kjærleiks reine eld:
for varmt hans hjarta brenner,
for trutt fitt ord han held.

Og fordi dette er Tilfældet, derfor blir dette Sum-
men af alt, hvad han synger:

Fader, du sæle,
høgt i himmelsstoba!
Med barnemæle
me ditt namn vil loba.
Laff, at du vilde

med ein faders milde
taka oss til dine born!

Og som Stemningen er jevn, fordi den bæres af en stor Grundstemning, saa er Formen altid gennemfjort og klar. Man kan si, hvad man vil om det Maal, hvori Vlix-Salmerne er skrevne. Men det skal ingen kunne negte, at disse af levende Poesi fyldte Salmer træder os imøde i en saa klar, fint udarbejdet, til Indholdet svarende Form, at deres Sprog ikke staar tilbage for noget af Verdens Kultursprog i nogensomhelst Henseende. Samme Formfuldendthed i poetisk Sprogbehandling møder os ogsaa i de af Vlix oversatte Salmer, hvoraf flere absolut staar over deres Originaler.

Hvad Indholdet af Vlix-Salmerne angaar, da er nogle af dem bygget over et Bibelsprog, medens andre omhandler historiske Optrin i Jesu Liv, og atter andre har sin Rod i Dogmer, det vil si de store kristelige Grundsandheder. At Salmedigteren af dette tredobbelte Stof har magtet at skabe Salmer, der er fyldt af levende Poesi og lyder med fuld Orgelklang, det er saa almindelig kjendt og anerkjendt, at det ikke trænger til nærmere Eftervisning.

Om det poetiske Billedsprog, der træder os imøde i Vlix's Salmer, er det at merke, at det er et forholdsvist indskrænket Forraad af Billeder, Digteren gjør Brug af. Blandt de af Naturen, Historien og Menneskelivet tagne Billeder er der imidlertid et, der paa en for hele hans Salmedigtning karakteristisk Maade atter og atter bryder igjennem, og det er Billedet af **B a a r e n**.

Ungdomstiden lignes med en Vaar i det gribende Vers:

Na tenk paa Gud i ungdoms aar!
All vokster god maa gro um vaar,
um han skal grøda giva.

Bækkelsens Tider i Landet er ligesom en Vaar, hvorom Salmedigteren jubler:

So sende Gud sin ande
som dogg paa turre jord.
Daa vaknad liv i lande,
daa grøddes vænt Guds ord.

Den evige Herlighed hos Gud er ogsaa en søl Vaar:

Du vaar med Ijose dagar,
med lengting, liv og song!
Du spaar, at Gud os lagar
ein betre vaar ein gong.
Daa me med vigslad tunga,
med kjærleik heil og klaar
alt uten brest og sprunga
skal lova Herren vaar.

Det er noget symbolsk, noget profetisk, som ubevidst, uden at Digteren har vidst af det, bryder frem gennem

hans Salmedigtning. Jeg har aldrig en eneste Gang læst eller sunget dette Vers af Vlix:

Det er vel fagre stunder,
naar vaaren kjem her nord,
og atter som eit under
nyt liv af daude gror,

uden at Hjertestrengene inde i mig har vibreret, og jeg i bundløs og endeløs Glæde maatte si til mig selv: Denne søle Vaar den ringer Vlix-Salmerne ind over det norske Folk, ind over den norske Kirke. Tilbagelagt er Vinteren med Frost og Kulde og døde Kræfter, Vaaren er kommen, Livet slaar ud, Isen løsner, den fængslede Prometheus bryder sine Bånd, Vaaren er kommen, Fuglen synger paa Kvist:

No livnar det i lundar,
no laubast det i lid, —

den Vaar, da det norske Kristensfolk

fyr Krist kan sjunga
paa eget maal, med eigi tunga.

Hil dig, dyreste Ven, du Vaarens Sanger i Norge!
Vi er famlet om dig for i dybeste Erhødhed at bære frem for dig en dyb og varm Tak i alle de Tusinders Navn, som du har faaet Naade af Gud til at glæde med dine fagre Salmetoner. Gud velsigne dig, Gud lønne dig for Sangen, du gav det norske Folk, for Salmen, du gav den norske Kirke!

Peter Bannermanns Heltedaa.

Fortælling fra Baldensernes Fortid.

Nede i Alpedalene i Norditalien lever Baldenserne. Omringet af Katoliker paa alle Sider, har de dog holdt fast ved Evangeliet gennem Aarhundreder. Nu er de besyttet af Lovens Arm, men saaledes har det ikke altid været. Meget har de maattet lide for Kristi Skyld, fordi de ikke vilde slippe deres Bibel. — Den reisende, der i vor Tid tilbringer Natten i en af de smaa Landsbyer nede i Baldenserdalene, vil ved Midnatstid høre Vægterne raabe: „Midnat! Guds Fred med os! Velsignet være Peter Bannermanns Minde!“

Saadan har det lydt fra Slegt til Slegt. Den reisende vil forundret spørge: „Hvem var Peter Bannermann?“ Svært Barn dernede vil kunne si ham det; det er noget af det første, Far og Mor fortæller Børnene; det er en Historie, de vil høre om igjen og om igjen.

Det var i Forsølgelsestiderne. Baldenserne blev trængt fra alle Sider. Skridt for Skridt maatte de vige mod Nord, fra Dal til Dal. Endelig naaede de Chamounixdalen. Vilde Fienden heller ikke la dem i No der,

faa var der intet andet Valg for dem: enten maatte de ober Alperne ned i Schweiz, eller ogsaa maatte de dø. Alt blev gjort istand til den farefulde Obergang, hvis Fienden skulde komme. Og den kom. En Dag stormede Soldaterne ned i Dalen. Nu havde de endelig faaet Byttet i Hænderne, nu kunde det ikke længere undslippe dem. Valdenserne lod, som om de gav efter. Ved Af-tentid gif de tilfængs som sædvanlig; snart laa Grabens Stilhed over hele Dalen, kun nu og da afbrudt af Syn-gen og Gujen henne fra Kirken og Skolen, hvor de frem-me Officerer sad om deres Bøgere. Men da Nattens Mørke havde lagt sig over Dalen, sneg Valdenserne sig en for en ud af Husene og til en Hule paa Siden af Bjerget. Her knælede de ned, og deres gamle Prest an-raabte Gud om at være med dem paa deres Rejse, han, som fordem var med Israels Børn.

Saa begav de sig paa Vandring. Presten gif i Spid-sen, saa kom Kvinderne og Børnene, tilsidst Mændene, rede til at bærge de andre med deres Liv, hvis de blev forfulgte.

Mere end et lidet Barn blev begravet i Sneen, hver Gang, de gjorde Holdt; mer end en af de gamle og svage maatte lades tilbage under Beskyttelse af en af de vaa-bensføre Mænd, om de dog ikke kunde faa Kraft til at gaa videre.

Da Dagslyset begyndte at brede sig ud over Bjer-gtoppen, saa de forbausede Soldater deres undslupne Fan-ger bevæge sig i en lang, sort Linje henover Sneen paa Toppen, hvor det syntes, som om neppe Gjemsen kunde faa Fodfæste.

Blandt den lille Skare Flygtninger var Meta Ban-nermann, Enke efter en af Dalens bedste Sønner. Hen-des Mand var falden i en af de første Rampe: han havde nu efterladt sin Hustru med sine to Børn til sine Tros-brødres Omsorg. Det ene Barn var ganske lidet, det an-det var en seksaars Gut, en stakkars, forvokset liden Skabning.

Omhyggelig pakkede Moderen sit spæde sovende Barn ind og trykkede det tæt op til sit Bryst. Det var bitterlig koldt. I mange Timer maatte de bade frem gennem Sneen. Selv de stærkeste kunde neppe holde det ud. Over Gang, de holdt Hvile, saa Meta Bannermaan smaa, stiv-frosne Legemer blive taget ud af de grædende Mødres Arme og lagt ned i Sneen. Desto tættere trykkede hun sit Barn ind til sig.

Men den lille Bylt i hendes Arm begyndte at bli tungere; hun kunde neppe holde et Skrig tilbage, da hun saa Grunden. Men endnu blev hun ved at holde det lille Legeme fast. Hun kunde ikke slippe det, kunde ikke la de andre vide, at det var dødt. Hun kunde ikke la det bli der i Sneen. Nei, hun vilde høre det, slæbe sig frem med det, indtil de naaede over Bjerget, indtil de naaede det Tilflugtssted, de søgte. Der vilde hun stede det til-hvile i „Gudsageren“ ved Siden af Kirken. Saa kunde hun Dag for Dag komme hen at se til den lille Grav.

Men hendes Gut, den lille Peter, saa Sorgen, der laa over Morens Ansigt. Han tænkte, hun var træt.

„Hør, Mor, kan jeg ikke høre lille Dora lidt; saa kan du hvile dig imens!“

„Li stille, mit Barn!“ hvisttede Moderen og trykkede det døde Barn fastere ind til sig.

Endelig var Toppen naaet. Flygtningerne begyndte at stige ned paa den anden Side, en endnu farligere Gang end at klatre op. De kom til en Jordybning mel-lem Klipperne. Her var dog lidt Ly mod den skarpe Vind. De stansede for at hvile og prise Herren, der havde ført dem saa langt.

Nu kunde Moderen ikke skjule sit Tab. Den gamle Prest tog Barnet og la det tilhvile sammen med nogle andre smaa. Moderen havde nu intet tilbage uden sin vansføre Gut; ved ham hang hendes Hjerte nu med for-søget Kjærlighed.

De naaede ned i Schweiz og blev modtaget med aab-ne Arme og fik Husly og Føde. Endnu var de dog langt-fra sikre. Mændene, gamle og unge, maatte holde Vagt ved Dag og Nat mellem Bjerghæderne og bag Klipperne for at stanse Fienden, hvis han skulde forsøge Obergan-gen. Selv de smaa Gutter maatte gjøre Nytte; de maatte op der, hvor ikke de voksne kunde komme, for at holde Udkig, for at bringe Bud fra den ene Afdeling til den anden.

Run den vesle Peter Bannermann — han kunde slet ingen Nytte gjøre. Han kunde ikke klatre op paa Bjer-gtoppene; han kunde ikke glide ned over Isbræerne; han maatte sidde hjemme. Moderen forsøgte, at trøste ham saa godt, hun kunde: Han kunde godt hjælpe til alligevel; han kunde bede for dem, som var deroppe, og det var ikke saa lidet. Og lille Peter bad, men dog — hvor ønskede han dog, han kunde ha gjort noget mere.

Saaledes gif Dage og Uger. Julen stod for Døren. Enken havde intet at gi sin vansføre Gut som Julegave. Men Juleaften fik hun da etpar Skilling til ham; dem gav hun ham; han kunde kjøbe for dem, hvad han selv vilde.

Gutten sprang affted for at kjøbe. Net som det var stansede han for at titte ind gennem de stivfrosne Ruder paa de lykkelige, glade Folk indenfor. Men naar han der saa Børnene kunde og raske løbe henover Gulvet, da kom Taarerne frem i hans Øine: Hvorfor skulde han da være saadan en Stakkars? — Wo, hos Byfogdens straa-lede der især med Lyk. Han maatte bort og se derind. Derinde stod en hel Mængde Børn om et stort Bord og legte med Tinsoldater. En af Soldaterne var gaaet istryk-ter, og da en liden Pige tog den op, sa ei af de andre Børn — Gutten udenfor hørte det saa tydeligt: — „Rast den bort! Den duer til ingenting — som Peter Bannermann!“

Na, hvor det dog skar ham gennem Hjertet. Hele hans Glæde var forbi. Han maatte hjem og fortælle Mor, hvad han havde hørt. Bestandig lød det for ham: „Duer til ingenting — som Peter Bannermann!“

Selv i Drømme forfulgte det ham. Saa var det en kold, stjernerklar Nat, — han maatte op til de andre Gut-ter paa Bjerget. Ud kom han. Frem gif det fra Top

til Top. Han drømte, at han ikke længer var Krøbling, og baagnede saa op til den sørgelige Virkelighed, at han var det. De Nebner, en anden med Lethed havde sprunget over, dem maatte han krable udenom. Men høiere og høiere kom han op. Der borte laa der en stor Dynge Ved opstabled. Han vidste, hvad den var til. Saadanne Vedstabler, havde han hørt, fandtes der rundt om paa Bjerget. Ved denne saa han, underligt nok, ingen Vagt; men ved alle de andre var der Vagtposter. Den første, som saa Fienden komme, skulde stikke Ild paa sin Baune, — saa den næste, saa den næste, hele Bjergsiden rundt, for at kalde Mændene til Kamp.

Han kunde ikke længer. Udmattet satte han sig ned. Ia sit Gode op til Vedstabelen og faldt isøvn. Han drømte, at Baunen stod i lys Dug, at der var en, der raabte: „Duer til ingenting — som Peter Bannermann!“

Bludselig sprang han op. Ingen Lyd naaede ham. Men hvad var det? Borte ved Bjergetoppen kom en mørk Masse frem, den blev større og større. Det var ikke til at ta Feil af; det var en Skare Menneker, der langsomt og lydøst bevægede sig fremad. Det maatte være Fienderne! Med oppspilede Svine saa han dem komme nærmere. Han vilde raabe, men han kunde ikke. Men i et Nu greb han Fyrtøiet, der laa ved Siden af Beden, og slog Ild. En klar Flamme stjød op fra Baunen. Gutten ilte afsted og glemte, at han var en Krøbling. Han saa Blus bli tændte, det ene efter det andet.

Men Fienderne havde opdaget ham. Han hørte dem strige af Forbitrelse over at være røbet. Han stod lige ved Kanten af en bred Nebne; hvorledes skulde han, en Krøbling, komme over den? Han maatte dog over; der maatte gjøres Allarm nede i Byen, hvor de allesammen sov. Vagved kom Fienden. Med et vildt Sprang satte han over Svælget. En Pil ramte ham i Siden, men han stansede ikke. Det var, som om Gutten havde faaet overmenneskelige Kræfter.

Der blev gjort Allarm. Byen kom i Bevægelse. Gutten sank blødende ned ved sin Mors Dør.

Men Fienden blev skuffet. Der, hvor de havde ventet at finde en By i Søvn, mødte de en Skare bevæbnede Mænd. Hundreder af dem faldt i den blodige Kamp, fort, som den var. Hundreder stødtes ned af de sne-dækte Strænder, ned og vilde Kløfter, dybt nede.

Da Seiren var oundet, maatte de alle hen til Enkens Hus. Der samlede de sig om den døende Gut. Hans Svine straalte af Glæde. Han greb sin Mors Haand og hvissede: „Aldrig, aldrig mer kan de sige: Duer til ingenting — som Peter Bannermann! Kan de vel, Mor?“

Sorledes han var naaet op til Bjergets Top, og hvorledes han var kommen ned igjen, kunde han ikke sige.

Det eneste, han vidste, var, at han bad, og at hans Bøn var blit hørt. Men Blodet strømmede ud af Saa-ret; hans Diebliske var talte. Den gamle Prest høiede sig ned over ham.

„Min herlige Gut,“ sa den gamle Mand, medens

Taarerne rullede nedover hans Kinder, „din Mor skal ikke komme til at mangle noget. Har du ellers ikke noget at be os om?“

Gutten smilte: „Lad Baldenserne aldrig glemme, at Herren gav dem Frelse gennem en stakkars Krøbling, der ingenting duede til!“

Med disse Ord sov han ind.

Op Baldenserne har ikke glemt det. Naar Mor i Skumringen sidder og fortæller Børnene om de troende Fædre, saa glemmer hun ikke Gutten, der frelste sit Folk. Mangen en liden Gut og Pige nede i Baldenserdalene ønsker da: „Maatte jeg endda bli til ligesaa stor Nytte som Peter Bannermann!“

Howdan Dalkarlene fik sin Prest.

Af C. O. Berg, Stockholm.

Han var netop staaet op fra Frokostbordet og var be-fjæstiget med at gennemse Morgenaviserne, da der hørtes en heftig Ringring paa Entreflokken.

Pigen gik og luffede op. Udenfor Døren stod to Dalkarler, isørte sine Skindpelsker.

„Vor inte Rigsdagsmanden vor her?“ spurgte den ene.

„Jo, det gjør han,“ svarede Pigen.

„Kan vi saa snakke v'n?“

„Na ja, det tror jeg nok. Værsgod, kom ind, saa skal jeg spørge.“

Han kom ud til Gubberne.

„E du Rigsdagsmanden vor, du?“ spurgte en af dem, idet de rakte Hænderne frem for at hilse.

„Ja, saa er det. Hvad vil dere for godt?“

„Na, vi vil bare, at du ska bli me os til Kongen,“ svarede Gunnars Per Olsson, han, som egentlig førte Ordet.

„Til Kongen? Hvad i al Verden vil dere der?“

„Jo, vi ska be'n ge os en gudsfrygtig Prest, maa du beta,“ og saa tog han frem af sin Skindvæske, som han havde hængende over Skulderen, en smudsig Protokol og et lige ilde medfaret Bønnskrift til Kongen. Det fremgik af Dokumenterne, at der havde været Prestevalg i den Bygden, og at en Prest, som endel af Menigheden ikke likte, havde faaet de fleste Stemmer, medens en anden, som alvorligt havde forsøgt at udrydde Brændevinsgaver og Kropæsen, havde faaet færre Stemmer.

Rigsdagsmanden rystede ved Gjennemseendet af Valgprotokollen betænkstomt paa Hovedet og mente, at det var til liden Nytte at gaa til Kongen med denne Sag, da deres Kandidat ikke havde faaet mere end en Tredjedel af de afgivne Stemmer.

„Saa kan du lade være,“ sagde Gunnars utaalmodig, „men vi haaber paa, at Gud ikke vil, vi skal ha en sliig Prest, uden en, som lærer os Guds Bei rettelig. De'er er naa saa, maa du beta, at han, som faaet de fleste Stemmerne, har fitti og drevti med Bønderne, og derfor liker di'n, men ingen rekti kristen kan stemme paa'n, nei.“

Sofomotiføren.

„Naaja, jeg faar vel gaa med dere op til Kongen da,“ svarede Rigsdagsmanden, tog paa sig Frakten og fulgte begge de kjæffe Dalkarlene til Slottet. Heldigvis var det Tirsdag, Kongens Modtagelsesdag, saa de var visse paa at faa Audiens.

Fremkomne til den store Trappe, som fra Slotsvestibulen leder op til Kongens Bærelser, stansede Gunnars og saa sig omkring til alle Sider. „Hør du, Bog Anders, du, tror du de' kan være stort herligere i Himlen?“

„Na, kan jeg beta de'; men nok er'e storhartat her, de' er baade vist aa sandt de',“ svarede Bog Anders, som stod aldeles betagen over den prægtige Trappeopgang.

Optomne i Forværelset blev de yderlig forbauset over de fire uniformerede Ordonancer og over de sølvgaltonerede Laseier, som tog mod de audienssøgendes Iderplag, og tilhneladende ubesluttsomme, om de skulde slippe ind disse skindflædte Gubber blandt alle de ordensprydede og guldbeslaaede Herrer, som var kommet for at gjøre Kongen sin Opvartning. Rigsdagsmanden hjalp dem ud af Forlegenheden, idet han kort og godt erklærede, at de tre udgjorde en Deputation til Kongen. Saa sloges Døren op til Billardsalen, som hastigt passeredes, hvorpaa de traadte ind i den vakre Ventesal. Dalkarlernes Forundring lader sig ikke beskrive. De vovede knapt at sætte sine Fødder paa det honede Gulv, som var glat og blankt som Is. At sætte sig paa de med gul Silke beklædte Stole fandt de heller ikke tænkbart. De stod derfor rent forlegne ved Døren og stirrede paa Krystalfroenerne, de store Speile og de i forskellige Uniformer klædte Herrer.

„Gadde vi inte Rigsdagsmanden med os, saa had vi nok at faa gaa herfra paa evige Flekken,“ mente Gunnars, „aldri kunde'n vel tru de' sku' være saa fint hos Kongen.“

„Ja,“ sagde Bog Anders, „men naar det kan være saa ugrundet herligt aa være jordisk Konge, aassen ska de' da inte være oppe hos den himmelske Kongen. Mhe ska vi faa aa forundre os over, naar vi kommer dit i de' Palats, som ikke er gjort med Hænder.“

Grellencer og Generaler, Præsidenter og andre civile og militære Embedsmænd gik op og ned, kastende nu og da et spørgende Blik paa „Daladeputationen“. Nogle af dem gik bort til de hæderlige Gubber og snakkede med dem.

Efter flere Timers Vente optraadte endelig Adjutanten de tre Dalamænds Navne. De kom ind i en lang Sal, beklædt med Purpurfløiel og brede Guldborder. Et tykket Teppe dækkede Gulvet, Sofaer og Skabe var trukne med samme kostbare Stof som Bæggene, og Bordene var indlagte med kunstigt udført Mosaik.

En Kammerherre modtog her Deputationen og lod sig underrettet om deres Grinde, osv. Straks efter blev deres Tur at komme ind til Kongen.

Rigsdagsmanden hørte sig høvisk, og Gunnars og Bog Anders neiede saa dybt, at Skjødterne paa deres Skindpelsler laa paa Gulvet.

Kong Oscar II stod der, et Hoved høiere end alt Fol-

ket, men den majestætiske Goldning havde intet skrækindjagende ved sig. Den ubeskrivelige Mildhed, hvormed han modtager høi og lav, er egnet til at indgive Mod og Fortrolighed endog hos hans ringeste Underfaat.

„Goddag, mine Venner, hvad vil dere?“ spurgte Kongen, idet han venligt gav Haanden til Dalkarlene. De tog den kongelige Haand i sine af haardt Arbeide knudrede Hænder og trykkede den paa ærligt Bøndesæt.

„Vi er kommen hit for aa be' han aa ge' os en gudfrygtig Præst,“ sagde Gunnars lige paa Sagen.

„Det er da det mindste, dere kan forlange, og det bør dere faa,“ sagde Kongen.

„Ja, men det kan ogsaa være det største,“ gjentog Gunnars.

„Ja, ja, det har du ret i, min Ven,“ svarede Kongen, „Lad mig se Papirerne.“

Gunnars tog nu frem af sin Kalbeskindsbæske begge de vigtige Dokumenter og gav Kongen. Kongen tog Papirerne og gjennemlæste dem. Efter Gjennemlæsningen sagde han: „Mine Venner, det ser ikke meget lobende ud for dere. Den Præst, dere vil have, har ikke faaet mere end Tredjeparten af de afgivne Stemmer.“

„Ja, det er nok saa; men om den anden har faaet de fleste Stemmer efter Gaardenes Antal, saa har vor de fleste Personers.“

„Ja, ja, det kan vel være,“ sagde Kongen estertænksomt; „men, ser dere, jeg maa følge Landets Lov og Forsatning, ellers var jeg ikke en retfærdig Konge.“

„Na,“ sagde Gunnars, „der er vel ingen Lov, som siger, at vi skal ha en ugubelig Præst, vet jeg. Ser du, oppe i vort Sogn er der ingen kirkelig Splittelse, men det kan nok bli, hvis vi ikke faar en dygtig Sjælesørger. Da kan Kirkeveien gjerne sne igjen for os; vi skal ikke skuffe den op.“

„Ja, ser du,“ sagde Bog Anders, „du faar tilgive, om vi taler ulærd, men vi forstaa det ikke bedre; men Skriften siger, at en blind ikke kan lede en blind, for da falder de begge i Gropa, og vi vil inte falde i Gropa, vi vil ha en kristen Mand, en saadan, som han vi har stemt paa.“

„Na, hvordan ved dere, at den anden, som fik de fleste Stemmer, ikke ogsaa er en Mandens Mand?“ spurgte Kongen.

„Na, det er ikke saa vanskeligt at forstaa: Paa Frugten kjender man Træet, siger Frelseren. Den, som fitter i Sjappa og drikker, kan vel ikke være nogen rigtig Præst, vel?“

Kongen hørte med synbar Interesse paa de uforfædede Dalkarlens ligefremme Sprog, og svarede tilfjeldt:

„Ja, mine Venner, nu har jeg hørt, hvad dere ønsker; jeg skal beholde Papirerne og tale med mine Raadgivere om Sagen, og hvad jeg kan gjøre for dere, det skal bli gjort, og nu Farvel, og hils Hjem til Dalarna.“

„Stor Tak,“ sagde Gunnars — „gjør du, hvad du kan, saa faar vi nok den Præst, vi vil ha, og som leder os rigtig.“

Audiensen var nu slut. Kongen rakte igjen begge

Gubberne sin Gaand, som de vilde kysse, men Kongen tillod det ikke.

Efterat de var komne ud i den ydre Salon, blev de kaldt tilbage til Kongen, som venligt sagde: „Sag tænkte, dere gjerne vilde hilse paa Dronningen ogsaa.“

Ja, det vilde de gjerne, forstaaes, og Kongen fulgte dem selv gennem flere Værelser til Dronningen, som venligt kom dem imøde.

„Na, er hun Dronningen, hun?“ udbrød Bog Anders.

„Ja, jeg er Dronningen,“ svarede Hs. Majestæt, idet hun satte sig ned i en Sofa.

„Hun har været meget syg, har vi hørt, og ofte har vi oppe i Dalerne bedt, at han, som raar over Liv og Død, skulde gjøre hende frisk igjen,“ sagde Gunnars.

„Tak, mine Venner,“ svarede Dronningen. „Gud har naadigt hørt eders Bønner. Jeg er meget bedre nu end for et Aar siden.“

„Ja, Gud hører Bønner; det har vi hans Løfte paa, og nu vil det gaa endda bedre at bede for vor Konge og Dronning nu, da vi har set dem Ansigt til Ansigt,“ sagde Bog Anders.

Derefter udspandt sig en ganske alvorlig Samtale mellem Kongeparret og de retfremme Dalgubber, til Laarerne kom dem begge i Vinene.

„Nei, nu faar dere gaa,“ sagde endelig Kongen, idet han paany trykkede deres grove Hænder.

„Gud velsigne dere og eders kjære i Hjemmet,“ sagde Dronningen og rakte dem venligt Haanden.

„Ja, Tak for det Ord, og Gud velsigne vor Konge og Dronning,“ svarede de trohjertede Bønder, og saa gif de.

*

„Vi trodde nok, at vi havde en god Konge og Dronning, men aldrig i Verden havde vi tænkt, at de var saa „gemene“ og nedladende,“ sagde Gunnars, da de gif ned ad Slotstrappen.

„Ja,“ mente Bog Anders, „ikke er det vel mange Land, som har en slik Konge. Jeg synes næsten, han var som Salomo, saa „merkværdig“ var han.“

Hør du Gunnars — du, vi faar nok vor Mand til Prest — tror ikke Riksdagsmanden ogsaa det?“

„Majo, det kan hænde, men Kongen kan nu ikke gjøre akkurat som han vil, han heller.“

„Kan han ikke? det var da underligt; hvem tror du tør sætte sig op mod Kongen? Nei du, det er Gud, som leder Kongernes Hjerter som Vække. En Rjæmpetar var han ialfald.“ Ja det var de enige om, og var Dal-farlerne fornøiet med sin Konge, saa var Kongen det ikke mindre med sine fritalende Gubber.

— Dagen efter fik Riksdagsmanden ordre at indfinde sig hos Kongen.

„Du havde etpar fritalende Sambhgdinger med dig igaar,“ begyndte Kongen.

„Ja, Deres Majestæt, de er retfremme Naturbarn, som Civilisationen ikke har paavirket.“

„Men sin Bibel kjendte de,“ gjentog Kongen.

„Ja, det er vist den eneste Bog de studerer, men det gjør de ogsaa grundigt, og hele deres Liv bærer Præg deraf.“

„Baade jeg og min Gemalinde syntes godt om deres naturlige ligefremme Sprog,“ fortsatte Kongen. „Kjender du noget nærmere til den Prest, de vilde have til Sjælesørger?“

„Ja, Deres Majestæt, han er ogsaa en egte Dalafarl. Han var Smed, til han var 24 Aar, da begyndte han at studere. Han ser liden og ubetydelig ud, men han har Mandens Staal i sin Karakter, og fast i sin Tro som den Klippe, hvis Malm han har hamret.“

„Godt, — kjender du den anden, som fik de fleste Stemmer?“

„Nei, men jeg er overbevist om, at alle Parter vilde vinde, hvis Deres Majestæt vil give dem den Prest, de begjærer.“

„Ja hilsk dem og sig, at jeg skal gjøre, hvad jeg som konstitutionel Konge kan, og her er to Fotografier, som du skal give dem fra mig.“

Det er selvsagt, at begge Gubberne blev glade over den kongelige Gave, og da de kom hjem, sendte de Kongen et Brev for paa den Maade at lægge sine taknemlige undersaatlige Tjællser for Dagen. De begyndte Brevet noksaa eiendommeligt.

„Elskede Fader i Herren,“ skrev Gunnars. „Naar jeg nu atter er kommet til mit Hjem i Dalerne, og tænker paa al den Kjærlighed og Medlidenhed som vi blev mødt med af Landets Fader, saa kunde vi ikke andet end tænke paa, hvad skrevet staar om den vise Salomon og hvad Dronningen af Riget Arabien sagde til ham: „Alt hvad jeg i mit Land har hørt om dit Væsen og om din Visdom, det er sandt. Og jeg har ikke villet tro det, førend jeg er kommet og haver seet det med mine Øine. Og se, ikke det halve er sagt mig. Salige er dine Mænd og dine Tjenere, som altid faar staa hos dig og høre din Visdom.“

Videre takked de paa det underdanigste for det kongelige Portræt, som de sagde var det „kosteligste“, de kunde give sine Barn.

— Dmtrent to Maaneder efter Audienzen, fik Riksdagsmanden et Brev fra den daværende Rirkeminister, af følgende korte, men vigtige Indhold: „Da jeg ved det vil interessere Dem, skal jeg oplyse om at Pastor X i Dagens Statsraad er udnævnt til Prest i S. Bygd i Dalerne.“

Riksdagsmanden telegraferede straks til sin gamle Ven Provsten B. og meddelte ham den gode Nyhed. Denne lod, da han modtog Telegrammet, straks spænde for, og paa klingende Tjære kjørte han til S. Bygd, hvor Gunnars boede. Der blev Glæden stor. Nyheden spredte sig straks med Lynets Hurtighed, og snart var en liden Flok forsamlet om Provsten i Gunnars Stue. Saa takked man Gud paa gammel svenst Skik med høiede Knæ og foldede Hænder, idet man af Hjertens Øyst sang: „Nu takker alle Gud.“

*

Nar havde gaaet, da Riksdagsmanden foretog en Reise gjennem Dalarne. Han besøgte da ogsaa sin Ven Gunnars. Det blev et glædeligt Gjensyn, og Gunnars Lo i Skjægget og sagde: „Ser du, det var som jeg sagde til Kongen: gjør han hvad han kan, saa faar vi nok altid vor Prest. Men ser du, sliK Konge som vor fins nu ikke i hele Verden, det er vist og sandt det! Hør du Kristine, du, gaa og hent Skrinet til mig du,“ sagde han til sin ældste Datter, en vakker „kulle“ paa 24 Aar. Efter en Stund kom Kristine ind med noget, som saa ud som en Klædeskylt.

„Ser skal du saa se min Skat fra Stockholm,“ sagde Gunnars, idet han begyndte at aabne Klædeskylten, hvoraf der tilsidt kom frem et lidet Skrin. Daaget aabnedes forsigtig, som havde man en dyrebar Relikvi for sig. I Skrinet laa en liden Pakke, omsvøbt med en Mængde krøllet Avispapir og Protokollpapir, ganske gule af Alder. Endelig blev noget hvidt synligt, og af dette fremtog Gunnars forsigtig Kongens Fotografi.

„Det skal jeg si dig, at dette tages ikke frem alle Dage,“ sagde Gunnars, og hans Blik paa Kongens Fotografi sagde tydeligere end Ord, at Kong Oscar II ogsaa i Dalarne eiede Gjerter som Klapped af Kjærlighed til den ædle og højsindede Monark.

Fra Dyrenes Verden.

Kan Fuglene tænke?

Dette Spørgsmaal har jeg ofte hørt fremsat af Folk, som studerer Fuglene, siger en Forfatter. En Tid siden, som jeg en Morgen sad paa Verandaen og læste min Morgenavis, saa jeg et Optrin, der fik ogsaa mig til at gjøre dette Spørgsmaal. Et Stykke fra Huset stod to Træer, det ene med lange og noksaa nøgne Grene, det andet med korte Grene og saa løvrigt, at man kun paa et Par Steder kunde se gennem det. I dette havde nogle engelske Spurve bygget sine Nester af Traad, Græs, Fjædre og alt andet Ruff, som disse flittige men lidet afholdte Fugle kunde fløbe sammen. De holdt altid en svare Støi. Denne Morgen fik jeg Die paa en ganske stor „blue-jay“, som satte sig paa en af de lange, nøgne Grene og begyndte at flikke sig som bedst den kunde. Mens den holdt paa med dette blev den opdaget af de skieragtige Spurve; de syntes at blive enige om, at angribe den efter en bestemt Plan. Først fløi en Spurv og saa en anden, saa en tredje og en fjerde og saa videre — bent over den meget overraskede „blue-jay“, og hver enkelt af dem nippede og rev i dens fine blaa Fjædre, og saa kraftig ruskede de i den, at den holdt næsten paa at rives ned af Grenen. Dette kunde ikke have varet længere end etpar Minuter; saa rettede den angrebne Fugl sig op, og som en Dynstraale for den ind i Træet, hvor Spurbene havde sine Nester og i næste Dieblik gjorde den det noksaa libligt. Medens Spurbene streg paa det uheldigste, rev og sled den rasende „blue-jay“ i Nesterne, saa Traade og Fjædre fløi til alle Kanter, indtil Nesterne var ganske ødelagte.

Da den var færdig, fløi den tilbage til sin Gren og fortsatte sin Morgenpuds i uforstyrret Ro. Var det Gevn dette?

*

Den følgende sandsfærdige Historie om et Fuglepar viser, at ialfald et Slags Fugle kan gjenkende Folk og mindes deres Belgjerninger. Det er om etpar „cat-birds“ Historien dreier sig. Disse Fugle er meget mærkelige. De findes vistnok overalt i de Forenede Stater og er let at kjende ved den katteagtige Skrig og Mjauen, som den blander ind i sin ellers noksaa vakre Sang.

Sidste Mai, skriver en Korrespondent til et Videnskabsblad, blev jeg bekjendt med de forstændigste Fugle, som jeg nogensinde har lært at kjende.

De byggede sit Rede i nogle Smaabuske tæt ved en Væk omtrent et hundrede Fod fra Huset. Jeg opdagede dem saasnart de begyndte at bygge sit Rede. Ret ofte gik jeg ned for at se paa dem og hver Gang blev jeg mødt med den mest stormende Protest. Redet havde været færdigt to Uger, og der var allerede fire fine blaagrønne Eg, da en Fiende optraadte paa Scenen. Det var en stor Slange, næsten fem Fod lang.

Lidlig en Morgen hørte jeg en stor Støi nede ved Redet og forstod, at noget usædvanligt sandt Sted. Jeg ilede derned for at se, hvad som var paa Færde. I Begyndelsen saa jeg ikke andet end en hel Sky af Fjædre og Binger, og blev overrasket ved at opdage, at et Par andre „cat-birds“ og en „blue-jay“ havde flaaet sig sammen med Redets Eiere. Endelig fik jeg Die paa en Slange oppe i Træet, netop i Begreb med at fortære Eggene. Den saa ikke ud til at bry sig det mindste om den lille Flok Angribere. Jeg greb da en Stok og jagede den væk. Dræbe den vilde jeg ikke, da den ellers var ganske ussladelig.

Da jeg vendte mig mod Redet for at se hvor stor Skade var afdøkkomet, fandt jeg, at de øvrige Fugle var fløiet sin Bei, men forunderligt nok, viste Redets Behoere ikke Legn paa Frygt eller Had. Det saa ud til at de forstod jeg havde gjort dem en Tjeneste.

Flere Gange hørte jeg Rødsignal, der var Legn paa, at Slangen holdt paa at gjøre Ugagn, og hver Gang ilede jeg til deres Redning; men skjønt de første Gang ikke lagde Merke til mig men holdt paa at angribe deres Fiende, saa fløi de nu op i Træet ved min Ankomst, og lod mig kjæmpe mod Slangen alene. De forstod, at jeg var deres Ven, og at jeg kunde vinde Seir, hvor de selv intet kunde udrette.

Jeg aflagde dem Besøg ret som det var indtil de to Eg, der var uskaftede, var udfkæftet og hele Familien var fløiet sin Bei, men aldrig blev de det mindste forarget paa min Nærberøelse. Moderen forlod ikke Redet, undtagen naar jeg rørte ved hende, og om jeg tog i min Haand en af de smaa Unger, kom der ingen Protest fra Forældrene. Flere af mine Venner var Vidner til dette og lagde Merke til, at omend de to Fugle blev rigtig arge, naar andre nærmede sig, saa gjorde de en mærkelig Undtagelse med mig.

Apostelen Paulus.

En Livsfildring

af

Prof. E. Kr. Johnsen.

X.

Marthren.

Jeg har stridt den gode Strid . . . og Herren vil fri mig fra al ond Gjerning og frelse mig ind i sit himmelske Rige; ham være Ære i al Evighed! Amen. 2 Tim. 47, 18.

Apostelen havde indstuds sin Sag for Keiseren og maatte derfor sendes til Rom. Det var nu bleven senhøstes, men da der endnu skulde gaa en Fangeafdeling til Rom, før Vinteren brød ind, blev det besluttet, at Paulus skulde blive med. Han var hele Tiden blevet meget henrykkeligt behandlet af Romerne, og derfor fik han ogsaa nu Tilladelse til at tage med sig Lukas og Aristarkus paa Reisen, forat de kunde gaa ham tilhaande. Centurionen, der medfulgte for at have Opsyn med Fangerne, vidste naturligvis af den Rapport, han medbragte, at Paulus var funden uskyldig og ikke var en Forbryder i nogen Henseende; han behandlede derfor Paulus meget mildt og lod ham have al den Frihed, han kunde give ham.

Det var Høsten Aar 61, Paulus sammen med de andre gik ombord i et mindre Skib, der gik i Fragtfart langs Kysten. Men de var ikke kommen langt, før de fik prøve, at de var ude i en uheldig Aarstid. Det blev Modvind og Ruffveir, saa de maatte krydse sig frem, og det gik derfor meget smaat. Endelig kom de dog saa langt som til Myra i Lycien paa Lilleasiens Sydøst. Her maatte de skifte Skib, da det lille Kystfartøj ikke kunde gaa tilhavs saa sent paa Aaret i et saa uroligt og farligt Strøg. Heldigvis fandt Centurionen her et af de store Kornskibe, der gik med Korn fra Egypten til Italien. Det var store, stærktbyggede Skibe, som nok kunde ride af en Storm.

Saa var det afsted videre. Havde man truffet gunstig Vind, kunde man tilbagelagt Reisen paa en Uges Tid, men Vinden var ikke med dem. Skipperen besluttede derfor at gaa ud i rum Sjø sønden om Kreta, hvor man var mer i Ly for Nordvesten. Men Vinden var fremdeles ugunstig, saa det gik hderlig smaat fremover, og jo længere det varede, desto farligere blev det at seile; Høststormene stod for Døren. Da de var naaet saa langt frem som til Gode-Havne, formanede Paulus indstændig de befalhavende til at gaa ind og lægge op for Vinteren, thi han kjendte vel til, hvor farlig det var at give sig ud saa sent paa Høsten; han havde allerede tidligere forlist tre Gange i de græske og lilleasiatiske Farvande, og en Gang havde han ligget og drevet paa en Bragtump et Døgn, før han blev reddet. Han havde derfor god rede paa Videlserne paa Habet. Men man vilde ikke høre hans kloge Raad. „Gode Havne“ var intet trngt Sted at lægge op i for Vinteren, da Veiret stod formeget paa.

De vilde prøve paa at naa frem til Havnen Fønix, som var langt tryggere, og overvintre der.

Til en Begyndelse gik det ganske godt; de fik god Vind; men de var ikke kommet langt, før Vinden gik over fra Syd til en orkanagtig Storm fra Nordvest, og Skibet kastedes som en Spaan af Vind og Bølger. Matroserne søgte forgjæves at dreie Skibet op mod Vinden, men det vilde ikke lystre Kor; de maatte derfor lade det drive, og Stormen førte dem nedunder den lille Ø Rlande. Her fik de med utrolig Møje heiset Baaden, som hang paa Slæb, over Rækken og saaledes reddet den fra at bli knust. Stormen rasede med ubrudt Kraft, og det tungt lastede Skib arbejdede frygtelig i det oprørte Hav og gav sig i alle sine Sammensvingninger, saa Søfolkene frygtede for, at det skulde springe læf og gaa tilbunds. For at støtte Skibet, tog de, hvad de havde af stærk Tougverk, smøg Bugten under Skibskjælen, drog til og surrede saa fast som gjørligt. Men Stormen øgede og øgede. Snart blev det umuligt at føre Seil, saa Skibet maatte drive viljeløst for Stormen. Ogsaa næste Dag holdt Ubeiret paa med umindstet Voldsomhed, og man maatte begynde at kaste overbord for at lette Skibet noget; og da Stormen ogsaa rasede den tredje Dag, maatte man kaste overbord al den Skibsredskab, som ikke var absolut uundværlig. Dag efter Dag rasede Stormen, og de opgav alle Haabet om Redning. Der var ombord 276 Fanger, og disse, som ikke var sjøbante, led forfærdeligt; sjøhge var de allesammen, og kunde derfor ikke smage Mad. Selv Matroserne fortvilede tilslut.

Men da alt Haab syntes udslykt, fik Paulus et Drømmeshyn. En Engel fra Gud aabenbarede sig for ham og sagde: „Frygt ikke, Paulus! Det bør dig at stilles for Keiseren; og se, Gud har skjænknet dig alle dem, som seiler med dig.“ Han tvilede ikke paa, at dette var et Bud fra Gud, og næste Dag søgte han at sætte Mod i dem, som var ombord. De fæstede da ogsaa Tid til det, Paulus sagde, thi de havde seet, at han talte sandt før.

I tretten Døgn rasede Stormen, og endnu den fjortende Nat drev de for Veiret om paa Adriaterhavet; da troede Skibsfolkene ved Midnattider, at de maatte være i Nærheden af Land. De slap derfor ud Loddet og fandt Bund paa 20 Favne, og en liden Stund efter paa 15. De nærmede sig saaledes hurtigt Land, men i den mørke Nat var Døden dem vis, om de skulde strande. De lod derfor Skibets fire Ankere falde for at prøve, om de kunde holde Skibet, til det lysesnede. I Graalysningen tog Mandstabet og satte Baaden paa Vandet; det var deres Hensigt at prøve at hjerpe sig selv, thi de ansaa det for aldeles ugjørligt at redde Fangerne i det oprørte Hav. Paulus, som merkede, hvad der var igjære, lod Centurionen vide, at det vilde bli Døden for dem, om de gik i Baa-

den. De tvilede ikke mer paa Apostelens Ord; en af Soldaterne huggede Louget af, og Vaaden drev undaf.

Da det var blevet Morgen, kaldte Paulus alle, som var ombord paa Skibet, sammen, og fortalte dem, at nu var Lidelsens Tid snart forbi. I fulde to Uger havde Stormen raslet, og de var blevet aldeles kraftsløse og modløse af Sjøsyge, Nattebaagen og den stadige Dødsangst, men nu maatte de tage Mod til sig, saa de kunde faa Kræfter til Redningen; thi de skulde allesammen komme iland. For end mer at gi dem Mod, tog han selv et Stykke Brød, takkede Gud og begyndte at spise, saa alle saa paa det. Dette virkede; de modløse fyldtes igjen med Haab og tog ogsaa Mad til sig.

Det var nu blevet fuld Dag, og de saa nu Landet klart, men vidste ikke, hvor de var. De saa en Bugt, som laa ganske bekvemt til, og besluttede derfor at prøve paa at komme ind der og sætte Skibet paa Land. For at komme saa langt ind som muligt, blev Resten af Lasten og Probianter kastet overbord. Da det var gjort, blev Ankerougene kappede og Raaseilet heist, og afsted bar det gennem Braat og Brænding, jaget med Pilens Fart af Stormen, og det varede ikke længe, før det gav et voldsomt Stød i Skibet, der med Forstavnen rendte op paa en Sandbanke, medens Bagstavnen flød paa dybere Vand. Saa Minuter efter brækkede Skibet tvert over. Der stod hele Flokken paa Jordæftet, og Soldaterne vilde nu hugget ned Fangerne, forat ikke nogen skulde undkomme, men Centurionen vilde frelse Paulus' Liv og forhød dem det derfor, og befalede, at alle, som kunde svømme, skulde hoppe i Vandet først og redde sig, og de andre tage Bragstumper at flyde paa. Saaledes blev alle reddede.

Det viste sig, at de var strandede paa Øen Malta. Folket rundt Strandingstedet strømmede til og modtog de forlufte meget venligt og stillede godt for dem, og det trængte de saare allesammen. — Her blev de i tre Maaneder, fra November 61 til Februar 62, og Apostelen benyttede naturligvis Tiden til at forkynde Ordet. Endel Undergjæringer, han udsørte, vakte stor Opsigt og bragte Gædningerne til i ham at se Guds Udsending.

Saa snart Veiret tillod det, maatte Fange-transporten naturligvis afsted igjen. De fandt Skibsleilighed med et alexandrinsk Kornskib, „Rastor og Pollur“, der havde overvintret paa Malta. De indskibede sig og efter nogle faa Dages heldig Seilads landede de i Puteoli.

Nu steg altsaa Apostelen iland i Italien, som han saa længe havde ønsket at se. Han var dog ikke fri Mand, men romersk Statsfange. I Puteoli var der allerede en fristen Menighed, og stor blev Brødrenes Glæde, da de erfarede, at Paulus var ombord paa Kornskibet. Centurionen gav Apostelen Frihed til at gaa, hvorhen han vilde, og han tog derfor ind til Menighedslemmer, hvem han styrkede og glædede med sin Nærværelse en Uge. I Puteoli fik han det første Indtryk af det mægtige Rom; thi Øen ved den klare, friske Havbugt var Romernes „Nemport“. Her var den fornemme romerske Verdens Sommeropholdssted, hvor de udfoldede al den Lüksus, som umaadelige Rigdomme kan skaffe, og den ene søgte

at overgaa den anden. Langs Bugten laa der en Mængde pragtfulde Villaer, hvor Keiseren og det romerske Aristokrati nød Tilværelsen i Sommertiden. Paa Havnen kunde man se en Mængde Skibe, der kom fra alle Kanter af Middelhavet, ja, endog fra det fjerne Britannien, og her laa Roms mægtige Krigsflaade for Anker. Det er det yndigste Sted i Italien, og den Dag idag beundret af alle og besunget af Digtere fra alle Lande. Hvem har ikke hørt Navnene Bajæ, Neapel, Capri?

Da man havde opholdt sig her en Uge, skulde Fangerne føres videre til Rom, og Paulus og hans Rejsefæller maatte derfor bryde op igjen. Reisen gik ad den berømte appiske Vej nordover. Da de var kommen Rom saa nær, at der kun var to Dagsrejser igjen, og de om Aftenen stansede for at overnatte i det berhyggede Forum Appii, blev Apostelens Hjerte glædet i høi Grad. Menigheden i Rom havde nemlig faaet Underretning om, at Apostelen var undervejs, og flere af Brødrene der drog ham derfor imøde, og næste Aften, da de naaede Tres Tabernæ, mødte de en ny Flok Brødre, og stor var naturligvis Glæden paa begge Sider. Saaledes holdt Fangeren sit Indtog i „det evige Rom“ med et stort Følge, en Seirherre i Lænker, fulgt af en Skare ringe og uanseede Personer, men som dog eiede Fremtiden og Seiren i den Tro, der kunde overvinde alt, endog det mægtige, overmodige og ugudelige Rom. Saaдан overdaadig Pragt, som her udfoldedes, havde Paulus' Øie aldrig stuet før. Nu var han kommet til den gamle Verdens Midtpunkt; her løb alle Traade sammen, som forbandt det mægtige Rige, der syntes at være til kun for at underholde den stolte Stad paa de syv Høie; en mægtig Guldflokk strømmede ind uanstelig, og spredtes igjen for alle Vinde med en Ødselhed og Overdaadighed, som Verden aldrig har kjendt Mage til. At æde, drikke og fornøje sig var det, Rom levede for, og ingen anden Blet paa Jorden kunde i den Henseende hyde, hvad Rom formaaede, og paa intet andet Sted levedes der heller saa høit. I Spidsen gik Keiseren, Uhyret Nero. Ingen kunde maale sig med ham i Forsængelighed, Ødselhed, Bellhystighed og Grusomhed og i hans Fodspor gik de andre, som de bedst formaaede. Troen paa de gamle Guder fandtes ikke mere af; Tempel og Gudbilleder var der nok af, men de var kun Mindesmerker om en Tro, som engang havde været. I dens Sted var traadt Trolddom, Stjernethyderi og lignende, og i enkelte Kredse sluttede man sig sammen i hemmelighedsfulde Foreninger, hvor man dyrkede forskellige af Østens Guder. Den gamle, strenge romerske Moral var ogsaa forlængst en Saga blot; et moralsk Menneffe var et Særsyn, som man saa paa med Forundring og Mistanke, hvis de sad saa høit paa Straa, at nogen gad fæste sine Dine paa dem. Giftbægeret og Snigmorderdølken var ikke ukjendt i noget Hus.

Da Fangekaravanen var ankommen til Prætorianleiren, overleverede Centurionen Fangerne til Præfekten, der dengang var den brave og rettænkende Burrus. Da denne Mand havde gennemlæst Rapporten og høit Centurionens Meddelelser fra Reisen, tilkjendegav han Paulus, at denne kunde gaa, hvorhen han selv ønskede; kun maatte

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

A HAPPY NEW YEAR!

We wish you a happy New Year. May the coming year be the happiest one you have lived. Good many of you look forward with high hopes, fully expecting such to be the case. May you not be disappointed. If you build your hope on own strength or on earthly conditions, we are very much afraid that the coming year may not be the best you have lived. Things change quite fast in this world. What is to-day, is not to-morrow. Weeping may be turned to laughter, and smiles to tears. With God there is no change. He is always the same. He is outside and above the shifting conditions of our little earth. Turn to him; trust him; serve him and we are positive that the coming year will be the happiest you have lived.

But many of you are looking backward. The future holds forth no promise. The past brought you much happiness, but the past is no more, and only the memories are yours. No matter how things turn out in the future, such happiness as you did experience can never more be yours again. So when we wish you the happiest year you have ever lived it sounds like hollow mockery in your ears.

Still God lives, and as you long as you live, there is hope. Your cup of sorrow may be turned to joy. The dark and even threatening sky toward which you travel with reluctant steps may be transformed by the sunshine of God's love and promises. The result or memory of past sins and mistakes may turn up and trouble, but the consciousness that your sins have been forgiven, and that God is now your father, will fill your soul with sweet peace. With the Lord, and in his service, the next year may be the happiest you have experienced, and that it may so be is our wish for you.

PRESIDENT ROOSEVELT AT WORK.

The December "World's Work" gives an interesting glimpse of the President as he appears in his work at the White House, showing the exhilarating vigor of President Roosevelt's personality, which has evidently seen no waning in the position of chief magistrate, and the quickness of his perceptions:

"Every visitor to the White House receives a shock—an invigorating shock of frank earnestness. When you go into the President's reception-room you will see some man who seeks an office for a friend or a follower, and he speaks in a low tone to the President. The President answers or questions him quickly, so that everybody in the room hears what he says,—he is an audible, not a whispering, President. Another man approaches him and speaks hesitatingly. 'Tell me what you have to say quickly, quickly,' says Mr. Roosevelt. The story is told of a poli-

tical visitor who came to seek a postal appointment for a friend. After presenting his case, he said: 'Mr. President, I have here a number of papers bearing on the subject. I suppose I ought to leave them with the Post Office Department.'

"'No, let me see them.' Then as the President hastily ran his eye over them he laid aside one that was marked 'Petition;' then another; and a third. 'Petition,' said he; 'I could get a petition to have you hanged,' and he gave these back to the visitor.

"Mr. Roosevelt comes into his audience-room alert, earnest, with the air of a man who has something to do. There's a spring in his step. There is candor in his manner and a natural cordiality, but his quickness of motion and of mind gives a new sensation. Begin to make to him the little speech that you had thought out beforehand, and you soon see that he is outrunning you. While you are still in your preface, he has jumped into the middle of what you mean to say, and he answers you before you have spoken it. During a three-minute interview he has time to rush you forward with your story, to take in and digest all that you meant to say, to laugh, to look you in the face squarely, to give you an answer, to shake your hand cordially; and you are gone with your speech undelivered, but he has perfectly understood you and your errand. Before you are done thanking him he smiles and waves recognition to an acquaintance at the other side of the room,—swift, earnest, cheerful, no such interviews have been held with any other man that ever gave audience in the White House. As unconventional as Lincoln, as natural as Grant, as earnest as Cleveland, and swifter than any of them by an immeasurable difference, Mr. Roosevelt does graceful but fatal violence to 'the Presidential manner.'

"For there was a Presidential manner,—the manner that most men who have held the office naturally acquired by the unnatural experience of spending half their lives in giving audience to political petitioners and to the makers of formal speeches. The great man came in, stood impassively, heard you till you were done, spoke as if by formula, and said little; he had a look of cheerful resignation rather than of alert interest. To the infrequent visitor to the White House, an audience with most Presidents has been a disappointing experience. The visitor felt as if he had done all the talking. He had been graciously received, but he had brought nothing away with him. The memory of an official shake of the hand and of a dignified smile lacked something of the human touch. He had talked with the President, not with the man.

"Under this consulship, the two are one. You see the President, but you also see Mr. Theodore Roosevelt, with a dignity really the greater and the more impressive because it is not official, but the natural manner of the man. He does not seem weary. He is busy, very busy; earnest, very earnest; but he has the manner of a man who likes his work. You recall the campaign story that was told of him when a sympathetic soul expressed deep regret that he had been obliged to get up from his bed in his car and make his fourteenth speech of that day's journey and to shake hands with another crowd. 'No,' said he, 'don't feel sorry for me. I like it.' The calling of the President's home 'The White House' instead of 'The Executive Mansion,' and the omission, at the reception at Yale University, of the old custom of shaking hands with the whole crowd, are significant evidences of his direct common sense applied to the Presidential office.

"Born of a distinguished family, but the most democratic of men by habit of mind and by versatility of action,

youthful, physically alert, rapid in thought, earnest, and in love with life and work,—these characteristics of the President have already made a cheerful impression on the public mind. The moral and mental effect of such a man in the White House is stimulating. The highest public business is done with zest. It has long been efficiently and cleanly done. But a touch of enjoyment is now added to the manner of its doing. When lunch-time comes, the President takes to his table, when he is free, any friends that happen to be within reach. And the White House is full of children—full of the most robust enjoyment of life, with a deep seriousness underlying it, but with a contagious cheerfulness pervading it.”

PRUDENCE WINTERBURN.

Chapter I.—The Winterburn Girls.

For two hundred years there had been Winterburns at Thorn Farm living in the old house that stands among the orchards, and meadows, and green pastures; and the ancient home had sheltered a hardy race. Sons had grown up in the likeness of their fathers; strong, kindly-natured, and firm of will; daughters had trodden in the footsteps of their mothers, and were known as quiet, earnest women, fearing God, and considering the poor. It was generally said that the Winterburns repeated themselves, and preserved their type unchanged from generation to generation. Other families degenerated; theirs never did; no one ever spoke of a Winterburn as having gone down in the world, or taken to bad ways. They were the same nowadays as they had been in old days; always honest, steadfast and true.

I introduce you to the old farmhouse in autumn, when the Virginia creeper has hung its crimson fringes round the windows to console us for the faded roses. The day is dreamy and still; the time is afternoon, just the hour when distant hills begin to lose their outlines in a faint purple haze, and a golden mist gathers over the woods and fields.

As usual, the hall-door was open; and Delia Winterburn, coming out to look for her sister, had to step between the outstretched limbs of Bevis and Ruby. The dogs, too lazy to rise, thumped the ground with their tails in languid recognition of her presence.

The westering sunbeams shone on Delia's face as she walked leisurely along the garden path. Miss Winterburn was one of those women who do everything leisurely; she had a cool, slow way of performing all the duties of life, but they were sure to be well and thoroughly done. Never in a hurry, rarely showing any outward trace of discomposure, some people were provoked by that unruffled calm of hers, and called her unanimate and unfeeling. But there were sick mothers and children in Thistledean who understood her better than that, and could tell of the warm heart and quick sympathy that lay hidden under her still manner.

The face that the sun shone upon was a full, oval English face, with heavy, but regular features, and clear blue eyes. Light brown hair as smooth as satin was neatly plaited at the back of the head, and everything about the figure betokened care and refinement. Delia Winterburn was above middle height, a stately well-formed young woman of two-and-twenty, looking older than her years, but possessing that staid kind of comeliness that does not show time's changes, and outlasts a more girlish type of beauty.

“I shall find her in the filbert-walk,” said Delia to herself.

The filbert-walk was the grassy path at the bottom of the garden, a spot much frequented by Delia's younger sister when she was in a studious or a dreamy mood. It was a narrow path, so narrow indeed that two could only just walk abreast between the privet hedge and the row of thickly-growing filbert-trees. Delia's instincts had not misled her; the person she sought was sitting on a little rustic seat at the end of the alley with an open book on her knees.

The ivied fence made a dark background for the bright brown head that leaned against it, and stray tresses of wavy hair looked red gold in the sun. Prudence Winterburn, two years younger than her sister, was altogether a smaller and slighter maiden, and there was but little likeness between Delia and herself.

While Delia's cheeks bloomed with fresh roses, Prudence was pale; but her skin had the pure healthy whiteness of the privet-blossoms, and her lips were brightly red. Her features, less regular than Delia's, were more delicately moulded; and her figure, if less stately, had more of the supple grace of girlhood. She had large blue-gray eyes, as soft and wistful as a child's when it is listening to a nursery tale and it was perhaps that earnest, listening look that gave an indescribable charm to her face.

“I have some news for you, Prue,” said Delia, in her full, sedate voice. “You can hear it now if you like; or if you are absorbed in your book I can tell it later.”

“I should like to hear it at once,” was the quick response; “one so seldom hears news.”

“Mr. Sorrell has been here,” Delia began. “He came to tell me that his bachelor household is about to undergo a great change; he——”

“Oh Delia, he isn't going to be married?”

“Married! Of course not. His niece, Mrs. Chafford, is coming to live with him; that's all. You know she is the widow of that Mr. Chafford, an army chaplain, who died in India.”

“Has she any children?”

“Two, a girl and a boy; so of course there will be changes at Pine Cottage. Mr. Sorrell is looking about for another servant. He thinks Keziah Leever may suit him, and asked my opinion.”

“Keziah has a hot temper, Delia; how would she get on with the children?”

“I told him about the temper, but added that she was thoroughly honest and trustworthy. I believe he will give her a trial; the little Chaffords, he says, are remarkably good children.”

“That is fortunate; I always had a notion that Anglo-Indian children were very troublesome.”

“But they are not fresh from India; the girl is ten, and the boy eight, and they have been living with Mrs. Paget, their mother's sister. Mrs. Chafford came home nearly two years ago, after her husband's death, and has been leading an unsettled kind of life, paying a series of visits to relations and friends. Poor thing; she wants to be at rest!”

“I wonder that she didn't come straight to Pine Cottage when she was left a widow. Mr. Sorrell always spoke of her with great affection.”

“I suppose she had to stay with her husband's people for a time,” Delia replied. “But Mr. Sorrell fancies that they were not very kind.”

“What have they done to her?”

“I don't know; I am half inclined to think that they

have been borrowing her money, and she cannot have much to spare! But this is mere surmise. The dear old man looked grave and pained when he spoke of the Chaffords, and said he feared that they did not consider the fatherless children and the widow; that was all. He added something about 'demands on poor Josephine's resources;' but I could not distinctly hear the words."

"Poor dear old Mr. Sorrell," said Prudence, shutting her book and rising from her rustic seat. "It does appear hard that an old bachelor should be burdened with the care of other people's children. His nieces and nephews seem fated to give him anxiety in his age; I suppose he is still worrying himself about that luckless godson of his?"

"You mean Mrs. Chafford's cousin, Garret Montague. It is a sad business. It seems he will never be fit for the service any more; and he is lamed for life, poor fellow."

"I forget how he came to be hurt; was he doing anything reckless?"

"My dear Prue, no. He was injured in a railway accident last year, just before Christmas. It is well that he has such a good friend as Mr. Sorrell; I think he will be invited to make Pine Cottage his home for a time."

"I hope Mr. Montague and Mrs. Chafford won't spoil the peace of their uncle's last days," said Prudence, shaking her head. "Talking of peace, Delia, did you ever know a more perfectly peaceful day than this?" She turned as she spoke, and stood looking across the fence to the orchard. Old knotty bows were bending beneath their load of ruddy apples, and the sun, sinking lower and lower, was pouring a flood of amber light on moss-grown trunks and deep grass, until the place looked like a bit of glorious dreamland. The lights were so rich and the shadows so still, that the scene fairly glowed with intense coloring; and the distance was faintly clouded by that soft haze which is one of the special charms of a fair autumn.

"I am so happy," said Prudence, drawing a long breath. "A day like this makes me feel amply contented with life! there are no inward cravings and murmurings. I dare say a great many people would call mine a humdrum existence, but I don't think I desire a change."

"Change often means pain," Delia replied.

"Yes; sometimes when I have wanted a break in this sweet monotony, I have almost feared the granting of my wish. And yet it would be pleasant to have a friend—not another sister, Delia—but a friend—a kindred soul."

"It would be pleasant," Delia answered. "But I always quake at the thought of a new influence coming into my life. It may mislead, or it may hinder me in my race."

"We ought to know an angel from a fiend, Delia. We should not fear to welcome a true friend."

"But, Prue, how can we be sure that people are true? Too often the fiends assume the garb of the 'shining ones;' it is not wise to give a hasty welcome. Let us see how the shining robe wears before we yield our trust."

"I think we may rely on our instincts," said Prudence, in a sage manner.

"Not always," Delia answered. "They were dangerous guides the feelings, and feeling is another word for instinct."

"O Delia, you are quoting the worldly mother in Tenyson's 'Locksley Hall.' That was one of her 'little hoard of maxims,' you know."

"Never mind whose maxim it was, it is worth remembering."

And Prudence did remember it in a time to come.

"When is Mrs. Chafford expected to arrive?" asked Prudence, while her sister filled the cups.

The two sisters were taking the five o'clock tea alone, as Mr. Winterburn and his oldest son would not be home before eight or nine o'clock.

"This is Tuesday," said Delia, musing—"she will be at Pine Cottage on Friday or Saturday."

"I think I have seen her photograph in Mr. Sorrell's album," Prudence remarked. "I remember a thin face and large dark eyes. She must be a great deal older than her cousin, Garret Montague."

"Oh, yes; a great deal older. Mr. Montague is the only child of Mr. Sorrell's younger sister; that sweet girl in the white gown, whose portrait hangs in his study. He says that Garret is like his mother."

"Poor fellow, what will he do, Delia, if he leaves the service?"

"Mr. Sorrell thinks he will get some quiet kind of occupation by-and-by. Fortunately, he has a small income of his own, so that he can rest, and look about him."

"I hope Keziah Leever will suit Mrs. Chafford," said Prudence, after a pause. "That girl is sadly in want of something to do. I believe occupation will improve her temper. And as the children are not so very little, I dare say they will be quite manageable."

"They will spend most of their time with their mother," Delia replied. "In her letter to Mr. Sorrell she says that her only source of earthly happiness is found in her little ones. She has quite done with the world, and has lost all taste for society."

"Poor thing," said Prudence, with her soft, gray eyes full of pity. "We will all be very kind to her."

Chapter II.—Josephine Chafford.

Friday came, and the little household at Pine Cottage were looking out anxiously for the arrival of the widow and her children.

Turner, the old woman who acted as cook and housekeeper, said it was a bad day for a journey. She hated Fridays; if you entered a new home on a Friday, ill luck stepped in behind you; and if you used a new broom for the first time on that day, the handle was sure to come off. Keziah Leever, now established in the house, listened to these remarks with surprise and disgust.

"After living with a clergyman all these years, Mrs. Turner," she said, "I wonder that you believe in such rubbish. My mother has taught me better than that."

"I'm as good a Christian as anybody," Mrs. Turner replied. "But no one is a-going to talk me out of hating Fridays. I've seen a deal of life, and when you come to my age, Keziah, you won't think such a sight of your own opinion. Your mother hasn't taught you to respect your elders, anyhow?"

"I may have spoken out too sharply; it's a bad habit of mine," admitted Keziah, with a frankness that soothed the old woman at once. "Only, if we believe that God is our Father, can't He take care of us as well on Fridays as on Saturdays?"

"Now, don't let's get into a religious argument," said Ellen, the housemaid. "We shall have our hands and heads full of business presently. Mrs. Chafford's train must be in, and it only takes a few minutes to drive here from the railway station."

"Master's all of a fidget in the dining-room," remarked Mrs. Turner, rising and bestirring herself. "Poor old gentleman; he's got the kindest heart that ever I knew. Ever since he heard of Mr. Chafford's death he's been expecting his niece to come here, children and all. 'This is her home, Turner,' he said to me, scores of times. But she hasn't seemed to be in a mighty hurry to get to it."

"She'll find this is a dullish place after London," said Ellen, stroking down her fresh apron. "Hark; here's the fly coming; I can hear the wheels!"

Other ears too had heard the wheels. The Reverend Peter Sorrell, pacing up and down his little dining-room, caught the sound and stopped in the middle of his walk to draw a long breath.

Looking at his erect figure and healthy face, one would scarcely have guessed that Mr. Sorrell was drawing near his threescore years and ten. He had been an active clergyman in his earlier days until a throat disease destroyed his voice and compelled him to give up speaking in public. Now and then he read the lessons in Thistledean church, if the vicar were in need of aid; and the sick and poor of the parish knew him well.

Always a man of quiet tastes, he had come to end his life in this remote village, and had lived for twelve years in Pine Cottage. His wants were few; he loved healthy out-of-door occupations and took a genuine pleasure in his garden and poultry-yard.

There was never a break in the regularity of the household routine; the master retired at ten o'clock, and the servants were in their rooms half an hour later. Breakfast was ready at eight, and after that meal there was the usual airing, a few visits to be paid to those needy parishioners who were under his especial care, and then Mr. Sorrell came home punctually at one to luncheon.

Afternoons and evenings were generally spent in intense quietness. Occasionally Mr. Finchham, the vicar, would drop in for a chat; or the curate would call, and confide his own little personal matters to Mr. Sorrell. Simple-minded as the man was, he seemed to be everybody's counsellor and friend. Those who had ten times his share of worldly wisdom often came to him for advice; and sins and sorrows, heart-secrets, hidden from all others, were whispered in his ears. He was a better listener than talker, and yet no man had a greater gift of soothing a wounded spirit, or comforting a despairing soul.

As the wheels drew nearer, the color flushed over that kindly old face as if it were a boy's face still. There was a good deal of shyness in Mr. Sorrell's nature; years had passed since he had seen his niece, and there was something formidable in the idea of welcoming a lady with two children.

The fly stopped; Ellen and Keziah rushed out to the gate, and had the carriage-door open in an instant, before the driver could get down from the box.

The first to alight was a little sallow girl, whose great dark eyes looked too large for her face. She was crumpled and dusty, poor child, after her journey, and gave a long sigh of relief on finding herself at her destination. Her brother stepped out next, a pretty fellow, blue-eyed and curly-haired; but too pale and weary-looking for a boy of his years. Keziah's heart warmed to him at once, and he answered her glance with a sweet, shy smile.

Lastly descended the widow herself, a slender woman, rather tall, with a pale, dark skin, and large eyes like her daughter's. She moved slowly, and with a languor that was perhaps almost too pronounced; but her manner duly impressed the country servants with the idea of her fine-ladyhood.

Very deliberately she walked along the little garden-path that led to the house, her dusty black draperies hanging loosely around her, and her children bringing up the rear. Mr. Sorrell, still somewhat red with suppressed emotion, met her in the hall with outstretched hands.

"You must be very tired, my dear," he said, the kind, husky voice trembling. "You are welcome, Josephine; you have come to your home."

"Dear uncle, it is such a rest!" she answered wearily. "Here are the children; they have been longing to know you."

Sybil Chafford held out a little brown hand to Mr. Sorrell, and looked searchingly into his face with those great eyes of hers. They were unchildlike eyes he thought, vaguely, as he kissed her; it was a relief to turn to the shy Walter, who meekly returned his greeting. There was an awkward pause, a few more commonplace sentences, and then Mrs. Chafford was respectfully ushered to her room by Ellen, while Keziah led the children to the chambers prepared for their use. When the housemaid had retired, she heard the bolt drawn sharply, and said to herself, that the lady was glad to be alone.

Glad to be alone! Josephine Chafford's first act was to untie her bonnet and fling it on the bed, the second, to open her traveling bag and take out a spirit-flask from which she poured a draught, and drank it in haste. The flask was quickly replaced, and the bag securely locked, before she proceeded to change her attire.

Her two trunks had been carried upstairs and uncorded before she entered the room, and it was merely the work of a few minutes to unlock one of the boxes, and get out a soft, black gown, with white frills at the throat and wrists. The next thing produced was a dressing-case, and then the widow went to work at her toilet in good earnest.

"Somebody may be dropping in this evening—who knows?" she thought. "Uncle Peter has friends, I suppose, even in a ridiculous place like this; and there may be some worth knowing."

A massive plait of dark hair was added to Josephine's scanty tresses; mysterious silver-topped bottles were opened, and presently the western sunlight shone in upon a renovated face; cheeks touched with a delicate glow, lips freshly red.

It was not, and never had been, a pretty face; the features were irregular, and there was a want of softness in the contour. But, in the world's phrase, Mrs. Chafford was a woman who "made up very well;" and she possessed a never-falling fund of self-confidence. After settling her frills, putting on a jet necklace, and shaking out her black folds, she surveyed herself with perfect satisfaction.

"Are you ready, mother?" called Sybil's shrill voice at the door. "We want something to eat."

"Coming, darling," responded Josephine in her softest tone; but there was one thing more to be done before she left the room.

Plunging her hand into the corner of the larger trunk, she drew forth a Bible, plainly bound in Russian leather, and clasped with silver. A little shield on the cover bore the inscription: "Josephine West, from her affectionate uncle, Peter Sorrell."

This relic of her maiden days was placed conspicuously on the corner of the toilet-table; and then Josephine unbolted her chamber door and joined the impatient children.

(To be continued.)

Children's Corner.

HOW TOMMY WAS TEMPTED.

"Milk-ee-oh! stand still, Polly! sta-and still!"

Who is it that calls out so loud and clear this early summer morning?

It is only Tommy Toggs, the rosy-faced milk-boy. Toggs has lately been promoted again. At first, when he began to work for Simpson, they called him "Tommy". His work was to collect the empty milk cans. When Simpson let him carry a can of milk to a few of his customers, they called him "Tom" and when he was given a pocket book so he could collect money he began to sign his name "Toggs," and when he still later was given a pony—a gentle brown pony, and a fine cart in which to carry the milk cans, then he was the happiest boy in the world. And he was not yet fifteen.

If Toggs was proud of the pony and cart, Toggs' mother was still more proud of Toggs. The father was dead several years ago, so the boy was her only helper.

Toggs' sister, Nellie, thought him the grandest and best big brother in the world. Poor little Nellie was often sick, and she was weak, pale and small. Still Toggs thought she was the most beautiful child he had ever seen.

On one of Toggs daily rounds, a fresh June morning, he was thinking of his sister, how she would enjoy rolling in the hayfields out in the country along with the little ones, and he was saying to himself, "That's what she wants! nothing to do but run about and play and pick flowers. But we can't afford it; so it's no use thinking. Come on Polly!"

And the pony moved on obediently to the next stopping place.

"Milk-oh-ee-o-oh!" and the neat yellow cart with its silvery-shining cans stopped at Dr. Marwood's door. But the family were not early risers and the milk was to be left in a corner of the front porch.

Turning away Toggs eye was caught by something gleaming near the key-hole which was partly hid by a wreath growing in a flower pot.

It was a bunch of keys on a ring hanging from the one that had been left in the lock of the door.

He first thought of ringing the bell and tell the maid about the keys, but just then he happened to think, that he might get a reward, perhaps several dollars, if they advertised for the keys and he then brought them back. If he told them of the keys now, perhaps they would hardly thank him for it. Of course he felt this was not quite right, but for the money he might get, Nellie could go to the country and have a lovely time.

So he quietly slipped the keys into his pocket and moved away without calling "Milk-ee-oh!"

"This was not stealing—not a bit of it," Toggs said to himself many times during the day. He was only going to "take care" of the keys for a little while, and then in a day or two bring them back, whether any reward was offered or not. He didn't think they would ask him when and where he had found the keys.

* * * * *

The doctor and his family were seated at breakfast, when the bell rang furiously, and the doctor hurried out.

"Could you see who it was?" asked the doctor's wife the lady that sat by her side.

"It was a woman leading a little girl, and the child was holding something up to her eyes."

The doctors' wife shuddered. "So many come here, because the hospital is so far off. An accident to the eye is an awful thing!"

A few moments later the doctor came rushing in like a wind.

"My keys! where are they? I have a child here with something run into her eye, and my instruments are all locked up!"

The ladies began to hunt for the keys. The doctor ran from one room to another almost beside himself: "Every moment is of value. The child's sight for life may depend on it.—Ah—I have it! They are in the street door. I remember now!" And he ran out.

"He must have left them there this morning," remarked the doctors' wife, "it is to be hoped that no dishonest person has seen them and taken them away." But while she was speaking the doctor came back with the bad news, that the keys were not to be found.

"She must go to the hospital at once," he said. "Dear, dear! that this should ever have happened! God grant that the eye may not be lost through it.—I should never forgive myself! But I am sorely afraid."

"Come, come, my dear little girl! We must go to the hospital now. Let us hurry up, and the pain will soon be better." This was said by the mother leading away the child with the hurt eye.

* * * * *

At twelve o'clock Toggs went home to his dinner. He was not quite as happy as usual, though he kept telling himself that he had done no harm. How glad Nellie would be when she could go to the country!

When he came up the stairs he expected Nellie would come out to meet him. But no, she did not come. And what was still more queer, the door was half open and the room empty!

Every thing seemed to be upside down in the room. The dishes were not washed, the bread and butter stood on the table, and on Nellie's plate was an uneaten slice of bread; they must have gone very suddenly.

While Toggs was wondering what had happened, he heard his mother's footsteps on the stair.

"Oh, my dear!" she panted, as she reached the top. "I was afraid you'd be in before I could get back. I've only just been out to get the dinner, Tom. I've been so hindered, going to the hospital with Nellie."

"Nellie! What's happened to her, then?"

"Why, my dear, it was rather a serious accident, she was sitting at breakfast, and was amusing herself by twirling a few glass beads at the end of a piece of cotton, when they struck against the edge of her plate, and one of the beads was smashed, and somehow a tiny splinter of the glass flew in her eye."

"Oh, mother!" gasped Tom, turning quite pale. "Poor little chicken! Is it very bad? Where is she?"

"So bad that when I took her to the hospital they would not let her come away. I was obliged to leave her there."

"Couldn't they get it out, then—the bit of glass?"

"She went under an operation, poor dear, and the doctor says he believes it is all removed. But I hope and trust —! But there, Tom, I don't want to make you miserable. The doctors are wonderfully clever, and God is good."

"She won't—she won't lose her sight, will she, mother?" asked Tom, his appetite completely taken away by this direful news.

"We must pray not, my dear; we must pray! But anything to do with the eyes is so dreadful."

Mrs. Toggs did not tell Tom of the sad delay caused by going first to Dr. Marwood. She thought it would only worry him the more.

Very heavy was Tom's heart, and very unlike his usually rollicking shout was his spiritless "Milk-oh!" that afternoon. What good would be the reward he hoped for if Nellie could not go in the country, or if going—worse still!—she could not see? It was only for her sake he wanted it, and now—!

Toggs could not have told how he felt, but he saw at last there was going to be no blessing on what he had done for Nellie that day.

"I'd better take 'em back," he thought, as he again neared the doctor's house. "I reckon it wasn't quite fair and square. I don't think mother would have liked it if she knew, and mother's mostly in the right. It wasn't doing as I'd be done by, I'll own. When I lose anything, and anybody else finds it, I want 'em to give it up to me, sharp, sure enough, and I s'pect other folks feel the same. Milk-o-oh-ee-oh-o-ee-oh!!!"

And having made this good resolution, Toggs' voice was once more clear as a bell.

"Here, give these to the master, will you?" he said, when the doctor's servant appeared with her jug. "I found 'em sticking in the door, and I guess they're his."

"Master's keys!" exclaimed Mary. "When did you find them?"

"This mornin', first thing," confessed Toggs, who never told a lie.

"This morning! Oh, why didn't you knock at the door with them at once?" cried the girl. "Master has been in such a way! And a poor child came here at breakfast-time who's likely to lose the sight of her eye because he couldn't attend to her, through all his things being locked up!"

"What child?" demanded Toggs, aghast.

"I don't know! I only heard as she 'd got a bit of glass or something in her eye. You'd no right to go and keep master's keys all day, like this! If you'd given them in at once, as you ought, you'd very likely have got something for your trouble. You'll get nothing now!"

So saying, the servant slammed the door, and left poor Toggs standing on the steps, quite overcome.

He had wanted to do Nellie good, and because he took a crooked way about it, he had perhaps caused her a life-long injury! He quite believed himself to be the most wretched boy in the city that day.

If Toggs had hoped that the poor little sufferer spoken of might not after all have been his sister, it was dispelled by his mother, when he told her the whole truth at night.

"What shall I do, mother?" he said, crying bitterly.

"If Nellie loses the sight of her eye all through me, I shall—I shall—I don't know what I shan't do!" and he fairly broke down at the thought.

"We can only pray to God, my boy, as I said before," answered the widow, "and hope in His great mercy."

For the next week or ten days Tommy Toggs had a terrible time of it. He was so afraid that those pretty brown eyes might become blind forever—and all on account of him. Tom prayed then as he had never prayed before. If Nellie should become blind, he was going to take all the blame, but his mother, who knew how unselfish he had been, never said a word.

And God was very good to them. He did not let Nellie suffer very much. When she came out of the hospital she was not quite cured, but looked much better than ever before, on account of the good food she had gotten there. Toggs was the happiest boy in the world—and if you ever hear a boy cry very loud and happy-like: "Milk-ee-oh!!" you may suppose that it is he.

But it turned out that the lady that was visiting the doctor had known Toggs' father in former days. When she learned to know Nellie, what do you think she did? She sent her to a beautiful place in the country, and Tommy got two weeks free to go there too.

HEADLIGHT FLASHES.

By Ed. E. Sheasgreen, Engineer.

When the western twilight lingers,
And the eastern sky grows dark,
Angels show the tips of fingers
In the heavens—each a spark;
And the world lies dark and quiet,
Like some great and silent tomb,
Then we trim and fix our headlight,
That must guide us through the gloom.

When we're rolling onward, steaming
Down the empire of the night,
Then our trusty headlight's gleaming
From its iron case and height,
O'er the prairies and the deserts,
'Mong the ancient mountain crags,
In the valleys, by the freshets,
'Gainst the fog down in the sags.

Should the western skies grow cloudy,
And the wind and rain begin,
While the thunders crash out loudly,
Till we wish that we were "in";
Then our headlight, brightly blazing,
Glistens 'long the wetted rails,
Where the deer are often grazing
Till the whistle loudly hails.

When the northwinds madly bellow,
And the storm is beating fast,
And the balmy days and mellow,
That we love, have all gone past;
Then we buck on thro' the snowstorm
In the dark, yet moving slow,
For our headlight's nearly covered
With a crust of sleet and snow.

So we, through the night, swift boring,
Leave behind us naught but dark;
People hear a thundrous roaring,
See naught but a vibrant spark;
'Neath its flash the world is flowing,
Like a river's restless tide,
While this light is ever showing
Down the line where dangers hide.

Ungdommens Ven.

Et Blad tillegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maaned. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

P. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstrib \$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstrib 1.25

Regler for Abonnenter. Læs dem!

Pengeforsendelse. Penge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Brevpenge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de klæbes sammen eller fæstes til Brevet.

Abtettering. Adresselappen tjener ogsaa som Abtettering. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er Abtetteret saa langt, som De har betalt.

Opmærksomhed. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Substitutionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv Vaade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prøvenummer sendes frit paa Forlangende. Alle Pengebetydninger gjøres betalebare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Bognyt.

„En Menneſteben: H. P. Børresens Liv og Arbeide.“
Af P. B. Birkeland. Indbunden 75 Cents; i Omſlag 50 Cents.

Endelig har vi da faaet en nogenlunde fuldstændig Biografi af Hans Peter Børresen. Stjønt Bogen er paa 200 Sider, synes den kort nok. Den er lig en god Fortælling; man liker ikke, at den skulde slutte saa fort. Om en Mand som Børresen og om hans Liv og Arbeide kunde der jo skrives flere Bind. Hans Liv var saa langt og fuldt af Begivenheder og hans Arbeide saa omfangsrigt og mangearartet. Dog er vi meget taknemmelig for dette Levnetsløb, som det nu foreligger i denne Bog. Der er vel saa af vore Læsere, som ikke kjenner til enkelte Træk fra Børresens Liv, men der er vel ingen, som kjenner nogenlunde fuldstændigt hans Liv fra først til sidst, uden de da allerede skulde have forskaffet sig denne Bog; thi dette er den eneste Biografi af den nylig afdøde store Missionær.

Børresens Liv og Arbeide er i sig selv saa interessant og inspirerende, at næsten hvem som helst med det fornødne Kjenndskab kunde skrive en læseværdig Bog derom, men naar den nu er skrevet af en Mand, som ikke alene har personligt Kjenndskab til Børresen og Santhalmmissionen, men som i de sidste Aar har bundet velfortjent Ry for sin livlige og sængslenende Maade at skrive paa, har vi god Borgen for, at dette er en værdifuld Bog. Som sagt syntes vi, at Bogen var for kortfattet, men skulde endel af Børresens Breve været medtaget og endnu flere Træk fra hans Liv berettet, vilde den bli temmelig kostbar. Det er derfor bedre, at den er mindre og billigere, saa at alle, som ønsker den, kan have Raad til at kjøbe den. Og det er en Bog for alle. Paa samme Tid som vi anbefaler den paa det varmeste til de ældre, vil vi lige til de unge: denne Bog bør I kjøbe. I læser jo i Blade og

Noveller om opdigtede Helte og Stormænd, og det kan være bra nok; men hvorfor ikke læse om Mænd, som har levet og som har været Tusender til Betsignelse og efterladt sig et lysende Eksempel. Missionær Børresen er vistnok en af de merkkeligste Mænd i den nyere Tids Missionshistorie, og alle, som har Kristi Navn og hans Sag kjær, bør læse denne Bog. Læs nedenfor vort gode Tilbud om denne Bog.

H. P. Børresens Liv og Arbeide

en Bog paa 200 Sider med flere gode Billeder og vokkert indbunden, koster 75 Cents. Ved at betale for „Ungdommens Ven“ for dette nye Aar, faar man Bogen for 50 Cents.

Den samme Blg i Omſlag koster 50 Cents. Ved at betale for „Ungdommens Ven“ for dette nye Aar, faar man Bogen for 35 Cents.

En Reise rundt Jorden

for \$2.50 og „Ungdommens Ven“ frit for et Aar.

„Lysglimt i Mørket“ er Navnet paa den store og rigt illustrerede Bog, som Pastor Birkeland skrev om sin Reise rundt Jorden. Den er overmaade kvit skrevet. Indeholder over 600 store Sider. Den koster \$2.50. Ved snart at indsende denne Sum, faar man Bogen portofrit tilsendt og saa faar man „Ungdommens Ven“ frit for et Aar. Benyt Anledningen snart. Dette Tilbud gjælder alle, som læser det. Skulde nogen staa i Gæld til Bladet, maa den først betales.

Læs, hvad kjendte Mænd siger om Bogen:

Prof. H. G. Stub: „Disse Rejsefortællinger har en Fart i sig og en Duft over sig, som vil gjøre, at de vil læses med stor Interesse.“

Pastor J. D. Hougén: „Jeg har læst den med spændende Opmærksomhed og levende Interesse — og denne voksede for hvert nyt Blad jeg vendte. — Jeg beundrer Forfatterens Jagttagelseevne og den Værd og Friskhed i Fremstillingen, der særpræger hans Bog helt igjennem.“

Peer D. Strømme: „Den foreliggende Bog er sængslenende paa hver eneste af sine 626 Sider. Naar man har læst den, føler man, at man selv har gjort Rejsen rundt Jorden. — — — Hvis jeg forstaaer mig paa saadant, skulde dette Værk, anbefales af alle, som ønsker at udbrede god Læsning.“

Et og andet.

Alle, som fik sig tilsendt Lister over Bøger til nedsat Pris, vil merke sig, at følgende Bøger kan ikke staves længere til nedsat Pris: „Fredstanker,“ „Billeder fra Dødens Dal,“ „Deklamatoren,“ „Over Land og Bølge.“ De andre Bøger kan endnu faaes, hvis de bestilles nu snart.

*

Alle nye Abonnenter faar Fulenummeret frit.

Præmietilbud for Haret 1901—1902.

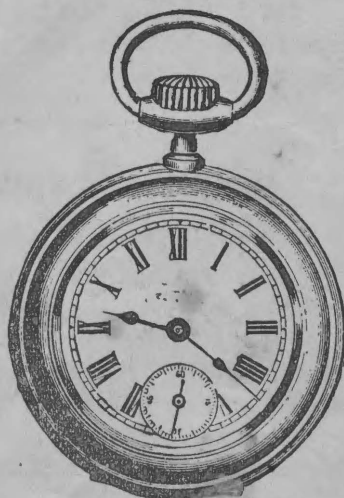
Alle nye Abonnenter faar Julenummeret **frit**. Vis det frem til store og smaa, saa kanst du faar langt flere til at holde „Angdommens Ven“, end du ventede. Den 1ste Januar begynder en udmærket Fortælling: „De to Brødre“. En fortsættende Fortælling paa Engelsk vil ogsaa snart begynde. Ønsker du at arbejde for Kontant, saa send os et Postal Card derom, og du vil bli forbauset over den store Kommission, vi giver.

De følgende Præmier er ikke noget Juss. Vi har valgt saadanne, som vil være til Gavn og Nytte, saa enhver Abonnentsamler vil finde, at enten han tjener en stor eller liden Præmie, vil han være mere end tilfreds med den.

Men's Watch.—About the size of the cut, solid silver case, with ELGIN MOVEMENT. Price \$15.50. Sent free for 20 new subscribers

Men's Watch.—Same size as above, nickel plated case, with ELGIN MOVEMENT. Price \$10. Free for 12 new subscribers.

We can also send you a watch for 7, 8 or 9 new subscribers, but the article is not, of course, as good as the above described

LADIES' WATCH.

Very beautiful, a real gem, The Illustration shows the actual size. Nicely decorated SOLID SILVER case, with the celebrated ELGIN Movement. Price \$15.50. Sent free for 20 new subscribers.

Ladies' Watch — Something like the one above. Solid Silver case, with a Swiss jewelled movement. Price \$9.00 Sent free for 10 new subscribers.

NUT SET.

One cracker and six picks, all nickel plated & engraved. Price 50 cents.

Free for one new subscriber.

Frydetoner. 1ste, 2det eller 3die Bind af denne velkendte Sangbog med udmærkede Sange og Melodier. Hvert Bind koster \$1.50, men faaes frit for to nye Abonnenter.

Lygtetænderen. En af de mest interessante Fortællinger nogensinde færet. 408 Sider. Fint indbunden. Koster 75c. For to nye Abonnentr. Som Julegave til en Ven vil den være udmærket.

Vælg hvad du vil.

For en ny Abonnent vælg en af følgende Bøger eller Gjenstande:

Victoria. Gribende Fortælling af Pastor Shelton. Bakkert indbunden

Gode Mænd og Kvinder. Biografier og Portrætter af nogle af de bedste Mænd og Kvinder, som har levet.

Margery. Spændende Fortælling om Forsølgelse og sandt Kristenmod

50 elegante Biskort med Deres Navn og Adresse. 2 x 3 1/2 Tomme.

Billedet af Kristus tolv Aar gammel. Af Hofmann. Paa thl, sit Pap. 6 x 8 Tommer. I bruugtig Carbonette.

Guitar-toner. Uandelige Sange med Musik for en Stemme og med Guitarakkompagnement.

Fountain Pen. Parker's jointless "lucky curve" Fountain Pen. Cost \$2.00. For three new subscribers.

Bible. Baxter's Selfpronouncing Bible, Complete Concordance. 245 pages of Bible Helps. 16 colored maps. Flexible binding. Price \$2.75. For four new subscribers. You must see this Bible before you understand what a splendid offer this is.

Norge i Billeder. Du kan ikke blade gennem denne delige Bog uden der faaes en Klump i Halsen ret som det er. „Na, du Norge, med stolte Tinder, brusende Fosse, solblanke Fjærn, saare Aler, nette Smaagaarde og Bladse langs Egebrag og opover Fjeldsiderne, hvor du dog er et deligt Land!“ Disse eller lignende Udtryk svæber paa dine Læber, naar den ene vatre Scene efter den anden øvrulles for dit Blik, og træffer du paa et Steb, du selv har seet eller hørt meget omtalt, da blir du glad og avrømt uden Lige. „Norge i Billeder“ indeholder 93 helfsides Illustrationer. Koster \$2.00. For tre nye Abonnenter.

Prædikener. Korte Prædikener over 2den Evangelietstrække af Prester og Professorer i Den Forenede Kirke. Denne Huspostil har vundet stor Udbredelse og fortjener det. Prædikenerne er af Mænd, som er mere eller mindre kjendte i den nord-lutheriske Kirke hertilands. De er alle gode, men enkelte er udmærkede. En god Ting ved denne Samling er, at alle Prædikener er korte, saa de ikke virker trættende ved Gjennemlæsning. Trykt paa særdeles godt Papir og bakkert indbunden. Vilde være meget passende som Julegave til Forældre. For to nye Abonnenter.

The Rand-McNally New Imperial Atlas of the World. New Official Census of 1900. An accurate, up-to-date ready reference work for the use of everybody. New colored maps of every country in the world, and of each State, Territory, and large City in the U. S., the Provinces of Canada, the Continents and their subdivisions. Marginal index; 160 pages. Size 12x14 inches. Bound in extra cloth, colored edges. \$2.50. For three new subscribers.

Stærke Hænder. Fortælling af Pastor G. Aagaard, 155 Sider; bakkert indbunden. Dette er en af denne populære Forfatters bedste Fortællinger. Der er ikke en trættende Linje fra Begyndelse til Ende. Kvint, interessant og lærerig er den, som alle de andre Bøger af denne Digterprest. Som Julegave til en Ven vil den være udmærket. Faaes for en ny Abonnent. Dette er igrunnen en af de bedste Præmier for en ny Abonnent i hele Listen.

Angdommens Ven Publishing Co.

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.